

ΣΦΑΙΡΑ

ΤΟΣ 70Υ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 338

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ — ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 8ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

Ὁ Μπαρμπαγιώργος μετακομίζει τὴν οἰκογένεια τοῦ Καραγκιόζη, διὰ νὰ μὴ τὴν συλλάβουν τ' ἀποσπάσματα.

Ὁ Καραγκιόζης ζητεῖ συγχώρεσιν ἀπὸ τὴν Βεζυροπούλαν, ἐνῶ τὸ Κολητήρι τῆς κλέβει τὰ... ρούχα.

Σ. Χρησίδης

Ὁ Καραγκιόζης γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τ' ἀποσπάσματα, διορίζει λήσταρχο τὸν ... γαῖδαρό του.

Ὁ Μπαρμπαγιώργος ἀναγνωρίζει τὸν Καραγκιόζη ὁ ὁποῖος εἶχε ντυθῆ κοκότα γιὰ νὰ τὸν κλέψῃ.

ΕΝΑΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Είπα, η ώρα 10η πρωί... Η κυρία Λόλα δεν έχει συμπληρώσει ακόμη την πρωινή της τουαλέτα...

Κυρία, τραγάτα κάτω στον κήπο βρήκαν... Κι κόπηκε η φωνή της. Τ. συμβαίνει, Κλάρα; ήρθε η ώρα της καμαριέρας...

Κάτω στον κήπο, ξεχολούθησαν η καμαριέρα, βρήκαν... ένα πεθαμένο!

Το σώμα της Λόλας άνοιξε σ' ένα μεγάλο Ω. Έπρεπε άμεσα στον κήπο και ευρέθη πρόφοριστικό θεμέλιο...

Κύρ Γιώργη, του είπα τί σημαίνουν αυτά όλα.

Δεν ξέρω, κυρία, απάντησε ο περιβολάρχης. Έπιγνα να σκαλλω τα φυτά κι άφαντα τον είδα.

Ο περιβολάρχης ήταν άνθρωπος αγαθώτατος και δεν ήπηρεζε καμιά άμφιβόλια ότι έλεγε όλη την αλήθεια.

Πραγματικά δεν ήξερε τίποτα. Η Λόλα, τρικέλυσα από φόβο της, έπιγνασσε τώρα κοντά στο πτώμα.

Η Λόλα, τρικέλυσα από φόβο της, έπιγνασσε τώρα κοντά στο πτώμα. Ήταν ένας νέος ξανθός, ύψηλο άναστημα, με πολύ συμπαιθητική μορφή...

Ο νέος αυτός ήταν έντελώς άγνωστος στη Λόλα.

Σε λίγη ώρα τ' άστυνομικά, όργανο, είδοποιήθηνα από τον περιβολάρη, κατέφθασαν και άρχισαν τās άναρρίσεις.

Από την πρόχειρον εξέταση του πτώματος διεπιστώθη ότι ο νέος εκείτος είχε πεθάνει από φυσικόν θάνατον...

Πώς ευρέθηκεν όμως μέσα στον κήπο της κυρίας Λόλας; Νά τί δέν μπορούσε να ένονηση η άστυνομία.

Τό περιστατικόν δ' ως αυτό έκλόνισε τόσο πολύ τά νεύρα της Λόλας ώστε ήχησε να υποφέρεη τρομερά.

Η νευρασθένεια την έκυριευσε σιγά-σιγά. Οί γιατροί της συνίστησαν να ταξιδύσση.

Οι γιατροί της συνίστησαν να ταξιδύσση. Αυτό συμφώνησεν άμέσως κι' ο άνδρας της, η Λόλα δέν έπρεφεν αντίρρησης...

Είπαί η πέμπτη ήμέρα που η Λόλα με τόν άνδρα της βρίσκονταν στην Νεάπολη.

Είπαί η πέμπτη ήμέρα που η Λόλα με τόν άνδρα της βρίσκονταν στην Νεάπολη. Έχουν ξεχάσει έντελώς τόν μου ηρώδη νεκρό τού κήπου των και η Λόλα φαίνεται ότι ήχησε...

Όταν ένα πρωί ο άντρας δείχνοντας στη Λόλα μία Έλληνική έφημερίδα, της είπε ένθ' όλο τό αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του από την μεγάλη του ταραχή.

Διάβασε να δής έδώ. Μās γύμνασαν τό σπύτι. Και έβρεις ποιός ήταν ο κλέφτης; Ο νεκρός που βρέθηκε στον κήπο μας!

Όταν ένα πρωί ο άντρας δείχνοντας στη Λόλα μία Έλληνική έφημερίδα, της είπε ένθ' όλο τό αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του από την μεγάλη του ταραχή.

Όταν ένα πρωί ο άντρας δείχνοντας στη Λόλα μία Έλληνική έφημερίδα, της είπε ένθ' όλο τό αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του από την μεγάλη του ταραχή.

Όταν ένα πρωί ο άντρας δείχνοντας στη Λόλα μία Έλληνική έφημερίδα, της είπε ένθ' όλο τό αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του από την μεγάλη του ταραχή.

Όταν ένα πρωί ο άντρας δείχνοντας στη Λόλα μία Έλληνική έφημερίδα, της είπε ένθ' όλο τό αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του από την μεγάλη του ταραχή.

σπιτάκι μας. Ούτε πεθαμένοι πελά να εσ φοβίζον ούτε τίποτα. Ο λοποδύτης εκείνος θα πάη ίσως να πεθάνη σ' άλλο σπίτι.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΙ

Η άρχαιότερα έπιστήμη. Η πρώτη έπιτήμη, ή όποία έφάνη εις τόν κόσμον εινε ή λατρική και δι ή χειρουργική.

Η πρώτη έφεύρεσις. Διά να άποσπασθή όλόκληρος πλευρά από τόν Αδάμ και να μη διαμαρτυρηθή, να μη πονήσση, να μη έξυπνήσση...

Ο Κόσμος. Όσο σκέπτεται τις βαθύτερον τόσφ εύθρασκε τόν κόσμον μηδαινώτερον.

Η τέχνη. Τό πρότυπον διά τόν ζωγράφον εινε ό,τι ή πνοή τόν άνθρώπον.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Τέχνη και λαός. Ο χαρακτήρ ενός λαού έκδηλούται όλόκληρος εις την τέχνην αυτού.

Η άπλότης. ή άρμονία, ή άνυπέβλητος κομψότης έκδηλούνται εις τά έλληνικά μνημεία.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Τό γραφειον της Σφαιρας αναλαμβάνει την δια βιβασιν έπιστολών εν μέτρον των ενδιαφερομένων προς διάσπασιν εκ Κοσταντινουπόλεως νοσηράν και ανωμασιστήν διαμένοντα εν Λαθναίς.

Συνενενοήσας δι άλληλογραφίας, Άπαντήσας τα γράμματα και άκριβείς Πληθύν μυστικώς Γράμματα, Νοσηράν, γραφεία Σφαιρας άσκησάσας δραχμιάς 10 εις έκάστην έπιστολήν.

Εις τούς έπιθυμούντας να λάβουν άπαντήσας δι, ιδιαιτέρας έπιστολής και όχι διά της στήλης γνωρίζω ότι, δέν να άσκησάσιν εις διπλούν τό όρισμέν άντιτίμητον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

ΚΟΚΚΙΝΗΝ ΒΙΩΝΙΑΝ, Βόλον. Γάμον διαβλέπω πολύ σύντομον. Ο μέλλον σύζυγός σας θα δνομάζεται Μάρκος, θα έπαγγέλεται δε δέν έμπορον.

ΠΙΚΡΟΑΛΦΗΝΗΝ. Ο έρωσ αούτός θα σάς έγένετο πρόξενος άνεπαρνοδύτου καταστροφής. Έν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει να θεωρήσση ευτύχημα την αναχώρησιν του.

ΣΜΑΓΙΑΣ. Δέν διαβλέπω βελτίωσιν της καταστάσεώς σας, ούτε γάμον. Οί γονείς σας άνησχοδόν φοβερά διά τό μέλλον σας, τό όποιον βλέπουν πολύ σκερόν.

ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΜΕΝΕΞΕ. Η ζωή σας εσχάτως έγινε πολύ θορυβώδης. Διαβλέπω πολύ περιπετειώδες τό μέλλον σας και σάς συνιστώ να νίνετε άσφορρότερος.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ. Προσπαθείτε άγωνιστώδως ν' άπαφύσση την έρωτικην περιπέτειαν, την όποιαν κάποιος μελαγχολικός σάς παρασκευάζει, αλλά δένθάτακα τορβώστε.

Κ. Β. Καταστήσατε άσφορρότερος τās έρωτήσεις σας και φροντίσατε να μη παρουσιάσσηται παραμορφωμένον τον γραφικόν σας χαρακτήρα.

Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Τό μέλλον σας άτυχός. Εις ούδέμιαν εργασία θα έπιτύχητε. Εισθε τό θύμα μιάς φορητής κακοδαιμονίας Ν. ΒΡΟΤΟΝ. Τό μέλλον σας ευτυχέστατον.

ΑΜΙΔΕ ΠΛΕΡΤ. Διαβλέπω γάμον ταχύτατον και πολύ εύτυχη Παρά των γνωστών σας άπολαύετε μεγάλην συμπαθείαν. Όλοι έκτιμούν τά όφραια σας προεργήματα.

ΚΟΣΜΑΝ. Θα εύτυχησση μετά τό θδον έτος της ηλικίας σας έν τώ μεταξύ όμως ηγάλες οικογενειακές άνωμαλίες θα σας προξενήσουν λύπη άφατον. Άλλά σάς συνιστώ να μη άπογοητευθήτε.

ΜΑΡΙΑΝ. Γάμος σύντομος, άλλ' ούχι εύτυχής. Ο μέλλον σύζυγός σας πολύ άσωτος και με χαρακτήρα έντελώς διαφορετικόν από τόν χαρακτήρα τόν ιδικόν σας.

Εις τό τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας θ' άπαντήσω και εις τās έπιστολάς των δίδων και κηρών. Άπληξιμένον παιδιού, Δόν Άλβίο, Άθηνάϊος, Αίμοσταγούς καρδίας, Ισαβέλλας, Πριλίου της αύγούλας, Μ. Ι. Κ. Νερά γιδας του γαλαού

Αίμοσταγών, δέν ειχον λάβει τίποτε προηγούμενας, Κ. Νότα. Άνευ άντιτίμου, Π. Γκιαν, τοιαύτην έπιστολήν δέν έλαβον. Αιμίλιον, σάς άπήντησα.

Εις τό τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας θ' άπαντήσω και εις τās έπιστολάς των δίδων και κηρών. Άπληξιμένον παιδιού, Δόν Άλβίο, Άθηνάϊος, Αίμοσταγούς καρδίας, Ισαβέλλας, Πριλίου της αύγούλας, Μ. Ι. Κ. Νερά γιδας του γαλαού

Αίμοσταγών, δέν ειχον λάβει τίποτε προηγούμενας, Κ. Νότα. Άνευ άντιτίμου, Π. Γκιαν, τοιαύτην έπιστολήν δέν έλαβον. Αιμίλιον, σάς άπήντησα.

Εις τό τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας θ' άπαντήσω και εις τās έπιστολάς των δίδων και κηρών. Άπληξιμένον παιδιού, Δόν Άλβίο, Άθηνάϊος, Αίμοσταγούς καρδίας, Ισαβέλλας, Πριλίου της αύγούλας, Μ. Ι. Κ. Νερά γιδας του γαλαού

Αίμοσταγών, δέν ειχον λάβει τίποτε προηγούμενας, Κ. Νότα. Άνευ άντιτίμου, Π. Γκιαν, τοιαύτην έπιστολήν δέν έλαβον. Αιμίλιον, σάς άπήντησα.

Εις τό τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας θ' άπαντήσω και εις τās έπιστολάς των δίδων και κηρών. Άπληξιμένον παιδιού, Δόν Άλβίο, Άθηνάϊος, Αίμοσταγούς καρδίας, Ισαβέλλας, Πριλίου της αύγούλας, Μ. Ι. Κ. Νερά γιδας του γαλαού

Αίμοσταγών, δέν ειχον λάβει τίποτε προηγούμενας, Κ. Νότα. Άνευ άντιτίμου, Π. Γκιαν, τοιαύτην έπιστολήν δέν έλαβον. Αιμίλιον, σάς άπήντησα.

Εις τό τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας θ' άπαντήσω και εις τās έπιστολάς των δίδων και κηρών. Άπληξιμένον παιδιού, Δόν Άλβίο, Άθηνάϊος, Αίμοσταγούς καρδίας, Ισαβέλλας, Πριλίου της αύγούλας, Μ. Ι. Κ. Νερά γιδας του γαλαού

Αίμοσταγών, δέν ειχον λάβει τίποτε προηγούμενας, Κ. Νότα. Άνευ άντιτίμου, Π. Γκιαν, τοιαύτην έπιστολήν δέν έλαβον. Αιμίλιον, σάς άπήντησα.

Εις τό τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας θ' άπαντήσω και εις τās έπιστολάς των δίδων και κηρών. Άπληξιμένον παιδιού, Δόν Άλβίο, Άθηνάϊος, Αίμοσταγούς καρδίας, Ισαβέλλας, Πριλίου της αύγούλας, Μ. Ι. Κ. Νερά γιδας του γαλαού

Συνέχεια εκ του προηγούμενου Παρατηρούσα όμως ότι τα παιδιά τα ε.α ργαν ένα ένα και εις τό τέλος έβρινα μόνος μου...

Ένα πρωί, ξεχολούθησε μετά στεναγμού ο Σελήμ, ήλθε ο Ιατρός που με περιτομείτο, έκπολυδόμενος από τόν γέροντα άράπην.

Αφ' ου έπεσθη ό άραπής πάλιν, έστράφη και εις ε.α και εις τόν άράπην, τό όποιον δέν έκατάλαβα. Ο άράπης ήλθε κοντά μου τότε, με έχάιδεψε γελών και μου είπε να σηκωθώ και να τόν άκολουθήσω.

Πού να φαντασθώ τό δυστυχισμένο παιδί τί μ' έπέριμενε. Έσκηθώ και ήθέλησα να φορέσω τό πανταλόνι που μου είχαν δώσει.

Όχι, μου λέγει, όχι θα τό φορέσης ύστερα. Έλα μαζί μου τώρα να σέ βαλουν εις τό λουτρό και να σέ πλύνουν.

Τόν ήκολούθησα και έμβήκαμεν εις ένα δωμάτιον, όπου ήτο ένα μακρό τραπέζι εις τό μέσον και δύο άνθρώποι λευκοί έπεριμένα με ποδιές έμπρός του.

Μόλις έμβήκα μέσα, δύο άλλοι, που ήσαν κρυμμένοι, φαίνεται όλοσφ από την πόρτα με άρπασαν από τά χέρια και μου έσφιξαν τό κεφάλι με μίαν σκουφίαν, ή όποία μου έκλεισε σφιχτά τό στόμα και τα μάτια και μου άρπασε μόνον την μύτην διά να άναπνέω...

Έτόρμαξα και ήθέλησα να φωνάξω άλλ' ή ή σκούφια ένεύρι έσφιγγε καλά... Αισθάνθηκα ότε τότε μ' έσέκλωναν σιά χέρια, μ' έξάπλωναν επάνω μου τό τραπέζι και με έδεσαν σφιχτά με τα πόδια άνοιγμένα...

Προσεπάθησα να κινωθώ, άλλ' ήτο άδύνατον ήμην δεμένος τών σφιχτά, ώσάν τό σώμα μου να ελγε γίνε ένα με τό σανίδι...

Τότε αισθάνθηκα ένα μαχαίρι να σφίγγη τή σάρκα μου, και ένα πόνο που μ' έκτύπησε μέσα εις την καρδίαν μου... Ο πόνος έκίνους με έκαμει να λυποθυμήσω... Δέν αισθάνθηκα τίποτε πλέον...

Και ειπόν ταύτα ο Σελήμ, έφερε τās δύο χείρας εις τήν κεφαλήν του και τήν έσφιξε ώς εάν ήπλειε τό να διαρραγεί.

Η Άϊσε έσπευσε να τόν περιβάλη διά του γυμνού βραχιονός της.

Έλα, έλα... δέν θέλω να κάνης έτσι, καλέ μου, εις προς αυτόν διά παραρηγόσση και θωπεύσση της φωνής. Ο Θεός θα σοί δώση εκεί επάνω τό σου άφήρησαν οί άτιμοί Εύρωπαίοι έδώ κάτω.

Εις τās λέξεις ταύτας ο γρηαίος ευνούχος καταβήσας τās χείρας άποτόμος και άφου παρετήρησε γρόφωδεν, έκλινε την κεφαλήν προς τήν Άϊσε, και άνέκραξε διά φωνής πνιγμένης από άγανακτισήν, ένθ' οί όφθαλμοί του έλαμπον από μίσος.

Όχι οι Εύρωπαίοι! Όχι... αυτό ήτο άτιμον ψέμα! τό όποιον έπίστευσα τότε και τό έσπίτασα μέχρι της ήμέρας, όπου άνοιχθησεν τά μάτια μου τά τέφλα.

Όχι οι Εύρωπαίοι; ήρώτησεν έκπληκτος ή χανούμ.

Όχι, όχι! Τότε ποιόν ήσαν αυτοί; Οί Τούρκοι! Άχι!

Ναι, οί Τούρκοι, οί όποιοι διά να μάς κάμουν να μισήσω τους Εύρωπαίους και να έμπνέωμεν τό μίσος μας εις τά π' ιδία των, μάς άρπάζουν από τά χοριά μας μετημφισμένοι εις Εύρωπαίους, μάς καταστρέφουν όλην την ζωήν χάρην των εγωισμού των... μάς κάμνουν κινήτη άβυχα διά να μη κινωδυνεύουν οι γυναίκες των από ήμάς, και στερών άνθρώπους από την πλάσιν που δέν έστέρησε ο Θεός ούτε από τά χειρότερα ζωά, χάρην της άπολαύσεως της Ιδικής των...

Αί έκρηκισθησεν ο ευνούχος, σφίγγων τούς γρόνθους άπειλητικώς, ά, πώς ήθελα να τήν ήρωσσω αυτόν τόν εγωισμόν!

Εις τήν έκρηξιν ταύτην της άγανακτισσεως, οί όφθαλμοί της χανούμ έβαλον παραδόξον λάμψιν. Μίο Ιδέα, τήν όποιαν δέν θα έτόλμα ποτέ να συλλάβη έν τώ τώ της, άρχίζει ήδη να μορφοσύνει και να αύξάνη έπιμόνος.

Ο άραφ συνήθως έμεισε τούς άρχοντας Τούρκους ως καταστροφείς της υπαρέσεώς του. Ο γέρον εκείνος ύψηλός νέος άλλος, ως νέος, ελχεν άγαπησση, τό δε σπέρμα του παλαιού του έρωτος διητηρείτο άκόμη βαθύτατα ριζωμένον εις τήν ψυχήν του. Άνθρωπος όστις ήγάπησε και ύπέστη τό μαρτυριον της άτυχίας έν τή άρχή του έρωτός του, διατηρεί έν τή ψυχή μίαν χορδήν δονουμένην έν τή έθωική άτυχία του άλλου. Και ή έν τή ψυχή

του ευνούχου έρωτική χορδή διητηρείτο άκόμα και άντήχησεν έπι τήσση ώραν με τήσση άρμονίαν. Η νοσταλγία προς τό παρελθόν του, τό τώσον πρωτογενές, τό τώσον φυσιοατρικόν, άφυπνίσθη έν τή κοιμημένη ψυχή του, και διέρρησε ύγρα διά τώσον θερμών δακρύων. Θα ήδύνατο έρα γε ο άνασθητός γέρον να συμπαιθησιν εις τόν πόθον της σφιγμένης γυναικός και να προσέλθη άρρώγός εις τήν έσαφάλιον της Ιδίας ίκανοποίησεώς του; Θα ήδύνατο ή γαλήνια ψυχή να έβη εις βοήθειαν μιάς ψυχής, έν τή όποία έμάλνετο ή τρικυμιά; Η Άϊσε άπεράσας να δοκιμάσση Έθωφελήθεισα της άγανακτισσεως του ευνούχου, έλαβε τήν χείρα του και άνέκραξεν.

Όχι! σέ βεβαιώ διά αυτό δέν τό έπεριμένα ποτέ!... Και όμως αυτό πρέπει να εινε, διότι τών τρομερών εγωισμών των πασάδων, βλέπει, τόν ύψιστα και έγω... και τόσά άλλοι γυναίκες!... Άνθρωποι γέροντες, μόλις συρόμενοι εις τά πόδια των, θέλουν να συντηρούν χαρέμια από τās άφριστεράς γυναίκας και να τās κρατούν φυλακισμένα μέσα εις τούς τούλους και εις τά καφάσια, διά να μη ίδουσι ούτε πρόσωπον άνδρός, χωρίς να ήμπορούν ούτε ν' άπλώσουν τό τρεμουλασμένο χέρι των διά να τās θωπεύσουν, και να τās ευχαριστήσουν τουλάχιστον δι' τό μαρτυριον των!... Και τούτο έσκόπευε να έραυμάσση, και σβύνο μου και έγω όπως σύ!... σ' ύποφέρεις μόνον με τήν φαντασίαν τώρου... σ' ύποφέρεις μόνον με τήν άνάμησιν... άλλ' έγω Σελήμ, δέν ύποφέρω μόνον με τήν φαντασίαν ύποφέρω και με τό σώμα!... Κούταξε... κούταξε... Σελήμ, τί σώμα μου έδωκεν ο Θεός... κούταξε...

Και ειπούσα τούτο ή Κρισκία, άνεπήδησεν εκ του ήνακλίνου ευνούχου δι' ένός άλλου εις τό μέσον του θαλάμου, και διά μιάς κινήσεως άπερριψησ τήν μεταξίνην έσθητά της...

Οτι έπαρουσιάσθη πρό των όφθαλμών του ευνούχου, κατέπληξε και αυτόν τόν ίδιον... Η όδάλισσά ήτο ένόπιόν του γυμνή, ως άγαμία Άρροθής!

Και άρχας έστη άκίνητος, ως εάν ήθελε να μη άφήση να χαθή ούδέμια εκ των θαυμασίων γραμμών του σωματός της. Μετά τούτου, έτεινε τούς βραχίονας κατά διαφόρους διευθύνσεις, έκαμπε τήν όσφυν, έκύρτησε τά στήθη, έστρέφετο περι τόν άξονά της και έβαλε διαδοχικώς πάσαν στάσιν ήδυπαθείας, ήτις θα ήτο ίκανή να καταστήση ένα άνδρα εφφρονα...

Οτι έβλεπεν ο άτυχής γέρον ένόπιόν του, ώμοιάζε προς παραάκρουσιν της φωνασίας του ένόμιμος ότι οι από τώσση χρόνον κατανασθέντες άτροι της κεφαλής του έξόρμησαν εκ του κρανίου του εις τό κενόν, έγένοντο συμπαγείς και μετεβλήθησαν βαμθηδόν εις έν σώμα άσπαίρον εκ του όργασμού της ζωής και άπειλούν να έπιτεθί κατά του ίδιου δημιουργού του!...

Σελήμ... καλέ μου Λαλά!... σ' έχάθης έξ αίτιας του εγωισμού αυτού των άυθεντών μας... δέν πρέπει λοιπόν ν' άφήσση να χαθή ένα πλάσμα, που τό βλέπεις πώς ύποφέρει από τόν ίδιον ευνούχον εγωισμόν ταν!... Σελήμ... δέν θέλω να έκδηκήθης τούς καταστροφείς τούς Ιδικούς σου και τούς Ιδικούς μου... όχι, δέν τό λέγω δι' αυτό, θέλω να λυπηθής έμέ, που καταστρέφομαι φυλακισμένη μέσα εις αυτό τό κλουβί!... Ο πασάς δέν έχεται πλέον... μίαν φοράν την έβδωμάδα τόν βλέπω, και καλλίτερα να μην τόν βρλάμα κι' αύτήν...

Τό ξέφυρο, έπιθύρισε συμπαθώς ο ευνούχος.

Όχι! νομίζεις ότι τό ξέφυρις, άλλα τίποτε δέν ξέρεις... τίποτε!... εινε άδύνατον να φαντασθή τί κακόν μου κάμνει όταν έρωχεται... ένας γέρον που δέν έχουν έξαντλήσει έματό, διακόσιας έξούρα κι' έγω πόσας γυναίκες! έχεται τώρα να θαμνάται μόνον την καλλονήν μου... να άνθμηθίη τό παρελθόν του και να γυμνί Ένοσείς, Σελήμ; ένοσείς τί έγωιστός άτιμος εινε αυτός; έκρηκισθησεν πασώς Άϊσε τυρωτέστερον νομίζεις ότι ο έγωισμός αυτός, που δολοφονεί κάθε ήμέραν έμέ,

εινε όλγώτερον άτιμος και τρομερός από τόν εγωισμόν, που δολοφονήσε μίαν φοράν και διά παντός σέ;

Έχεις δίκαιον... έχεις δίκαιον... Με έννοεις τώρα, Σελήμ; Ναι, κούτούμ να!

Είπες καλά μέσα εις τήν ψυχήν μου; Ναι... να!... αλλά τί να κάμω; Εις τήν έρώτησιν ταύτη ή Άϊσε άνηγέρθη και γυμνή, ως ή ο έκάθησε πλησίον του ευνούχου και τόν άνηγκαλίσθη.

Δαλά μου!... άνέκραξε διά γλυκείας και μελωδικής φωνής. Σώσε με... σώσε με!... Ο ευνούχος έσταράχθη.

Πώς; έκαμει να σέ σώσω έγω. Ναι, να! λυπήσω με. Θα χαθώ, και ή ψυχή μου θα έχρητακοντά σοικακατόνιο θα σου λέγα! Σελήμ! διατί άφησες να χαθί ένα πλάσμα, που ήμπορούσες να του δώσης ζωήν σύ και να τό σώσης;

Άϊσε! δίκαιον ο γέρον έννοώ τί θέλεις να ειπής άλλ' αυτό ειν' άδύνατον.

Σελήμ!... Άδύνατον... πώς; Σελήμ!... άκουσ μου ψυχήν που αισθάνθησε βαθεία τόν πόνο της Ιδικής σου ψυχής... ειπέμου, Σελήμ, ειπες εις καρμίαν άλλην τόν πόνον σου αυτόν;

Ποτέ τόν είχα θαμμένον μέσα εις τήν καρδιά μου έξητά χρόνια. Κι όμως έννοήσες τώσας γυναίκας. Ό, να, πολλάς.

Διατί λοιπόν δέν όμίλησες και εις τās άλλας όπως εις έμέ, Ο ευνούχος έδώπευσε τήν βελουδίην παραινόν τός όδάλισσά και άπήντησε μειδιών μετ, άγαθότητος.

Διότι, κούσούμ, σ' έχεις κάτω, που δέν τό είχον αί άλλαι.

Κάτι που δέν τό είχον αί άλλαι! άνέκραξεν ή Άϊσε. Λοιπόν να σ' ειπώ έγω τί εινε αυτό τό κάτω!... αυτό τό κάτω καλέ μου Λαλά, εινε ή ψυχή μου ή Ιδία που όμίλησε μ' την δυστυχισμένην σου ψυχήν, πριν όμίλησέ αί γλώσσας μας... εινε ή μιά δυστυχία, Σελήμ, που έννοήσες τήν άλλην, και έσφιγαίθησαν και έγιναν ένα...

Ναι, να, αυτό πρέπει να εινε, έπιθύρισε ο άραφ συγκριμένως.

Η γυμνή σείρη προσκολληθήσ σφιχτότερον εις τήν άγκάλην του και έκρηκισθησεν τυρωτέστερον.

Ναι... να!... αυτό εινε!... έχεις μέσα εις τά στήθη σου θαμμένην έξητά ύλόκληρα χρόνια μίαν άγάτην, μα ή άγάτη αύτή δέν ήτο νεκρά ήτο ζωντανή, και σημερον όμίλησε, χωρίς να τό έννοήσες και σύ!...

Ο Σελήμ άπέσπασε όλόν την Άϊσε εκ της άγκάλης του και τήν παρετήρησε κατά πρόσωπον.

Τό βλέμμα του έκείνο έμεινε έκθαμβον και προσκολληθή έπι μακρόν επί της έξημμένης μορφής της νεαρής γυναικός.

ΡΟΖΙΤΑ

ΥΠΟ ΑΤΤΙΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τά δπλα βρόντηξαν και ο Φερνάνδος έπεσε κατά γής.

Κατόπιν, απέχωρησαν οι στρατιώτες, και έμεινε ο διοικητής με μερικούς φύλακας.

Η Ροζίτα έκρεξε τότε από τον πυργόν όπου ήταν κρυμμένη.

Πληρώνει το Φερνάνδο, τον κινεί, τον ασταρκώνει, αλλά εκείνος έπεσε άδραγας. Του πρόφερε σιγά το όνομά του, μη δέν έλαβε απάντηση.

Δέν έπίστεισε η δυστυχισμένη εις τό θέμα εκείνο.

Ήταν δυνατόν να πη ψέμματα ο βασιληάς; Ήσαν λοιπόν άληθινά νεκρός ο άγαπημένος της;

Ωρμος άπάνω του και άρχισε να τον φιλή.

Άλλά ο διοικητής τών φυλακών, έκτελόν τά καθήκοντα του άναγκάστηκε να την άπομακρύνει.

Εκείνη δέν έχασε τās αίσθήσεις της. Στα μάτια της άστραψε κάποια άπόφαση σκληρή.

Παρσάλεσε τότε τό διοικητή να στελιη τή πτώμα μ' ένα άμάξι στό παλάτι και να τό τοποθετήσουν στό παρεκκλήσι, όπου ειχε γίνει ο γάμος της.

Κι' εκείνη με σφιγμένη την καρδιά και κάποιο βαθύ σκοτάδι στό μάτια της, έπεσε στό κάθισμα του άμαξιού, στήριζουσα τό κεφάλι στό χέρι της.

Όταν γύρισε στό παλάτι, έτρεξε στό δωμάτιό της και κλείστηκε, για να παραδοθή μόνη της στην άπέραντη θλίψη που την έσπάρταζε.

Στή; πρώτες στιγμές δέν ήθελε να δη κανένα.

Στά κτηνήματα που άκουσ' ένα ένα δυο φορές στην πόρτα της δέν έδωσε απάντηση.

Έπειτα σηκώθηκε και πήγε να πληροφορηθή αν ένει η μεταφορά του νεκρού.

Άφού βεβαιώθηκε γι' αυτό, γύμισε πάλι στό διαμέρισμά της, όταν την ειδοποίησαν ότι η αυτου μεγαλειότης παρήγγειλε πώς θα έγνεμαίταν μαζί.

Κατ' άρχάς της ήρθαν στό χέλιη πικρές λέξεις, μόλις άκουσε την πρόσκληση.

Συγκρατήθηκε όμως, δέν έλεπε τίποτε και έδήςλωσε πώς θα ύποταχθή στην πρόσκληση του βασιληά.

Παρσάλεσε μονάχα τόν αυλικό που της τό άνήγγειλε να έτοιμαστή τό τραπέζι σε μία πολυτελή αίθουσα που γειτόνευε με τό παρεκκλήσι.

Ο αυλικός ύποκλήθηκε και η Ροζίτα γύρισε στό διαμέρισμά της.

Έπεσε σ' ένα καναπέ με τό πρόσωπο κρυμμένο στό χέλια εκλασε κατά διαλείμματα και περιέριε με άγνοια να φάσκει η ύια του γεύματος για να συναντηθή με τόν δόν Κάρλο.

Άργησαν σοβαρά να περάσουν οι άσκολες εκείνες ώρες, αλλά στό τέλος πέρασαν.

Η Ροζίτα πήγε στην αίθουσα πουξες όρσει και βρήκε τό τραπέζι έτοιμο για δύο πρόσωπα.

Ήταν φανερό πώς ο βασιληάς θα έτρωγε μαζί της και μετά τά γεύμα θα προσπαθούσε να τραγηση τόν πειρήμον καρπό που ύνειροπολούσε.

Με κάποια ώχρότητα στό πρόσωπο και με τό ίδιο άπειλητικό σκοτάδι στό μάτια η Ροζίτα έπεσε σ' ένα θιβάνι και περιέριε.

Σε λίγο άνοιξε η πόρτα, φάνηκαν οι θαλαμηπόλοι και μιηές μέσα η αυτου μεγαλειότης.

Η Ροζίτα σηκώθηκε με δυσκολία από τό ντιβάνι, έκαμε τόν τυπικό χαιρετισμό και στάθηκε.

Ό δόν Κάς άδουοείξε ένα βλέμμα γρήγορο στό τραπέζι και ρώτησε τόν αρχιθαλαμηπόλο αν ήσαν όλα εν τάξει.

Έχε δώσει τη διαταγή να σεργιασθούν όλα τά φαγητά για τό γεύμα και ν' άπομακρυνθούν οι ύπηρέτες. Ήθελε να μείνει με τη Ροζίτα έντελώς μόνος.

Ο αρχιθαλαμηπόλος ύμεκλήθη και ο μεγαλειότητας έκασε νεύμα να φύγουν όλοι από την αίθουσα.

Δέν πέρασε λίγος καιρός και τά εχθρας ψημένα και μέ' στό ίδιο σπίτι μου κορδίζουε μ' άμένα και άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και τούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Όταν επανδραυθήκαμε από τό πρώτο βράδυ, σε κάθε μου γλυκό φιλι και τρυφερό μου χέλι, μου άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και μούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Σάν πύρισε λίγος καιρός την έπιασα με μέρνα να έλέπη ενανώμορφονη στό γαιτονιά εκεί πέρα. τού άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και τούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Δέν πέρασε λίγος καιρός και τά εχθρας ψημένα και μέ' στό ίδιο σπίτι μου κορδίζουε μ' άμένα και άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και τούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Δέν πέρασε λίγος καιρός και τά εχθρας ψημένα και μέ' στό ίδιο σπίτι μου κορδίζουε μ' άμένα και άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και τούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Δέν πέρασε λίγος καιρός και τά εχθρας ψημένα και μέ' στό ίδιο σπίτι μου κορδίζουε μ' άμένα και άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και τούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Δέν πέρασε λίγος καιρός και τά εχθρας ψημένα και μέ' στό ίδιο σπίτι μου κορδίζουε μ' άμένα και άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και τούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Δέν πέρασε λίγος καιρός και τά εχθρας ψημένα και μέ' στό ίδιο σπίτι μου κορδίζουε μ' άμένα και άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και τούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Δέν πέρασε λίγος καιρός και τά εχθρας ψημένα και μέ' στό ίδιο σπίτι μου κορδίζουε μ' άμένα και άνοιγε τό στόμα της τό ζηλευτό και τούσαν' ένα γέλιο σαν κι' αυτό.

Συνεπειρώθη μες στην άγκαλιά του δόν Κάρλου ύπέμεινε σιωπηλή τά πρώτα του χάδια.

Έκείνος την πήρε από τη μέση και την ώδήγησε στο κάθισμα του τραπεζιού.

— Πιστεύω, Ροζίτα μου, της έλεπε, πώς από σήμερα πιά δε μās χωρίζει τίποτε. Κοιτά μου τά βρήξ της τρυφερή άγάπη που διψά η άθωά σου ψυχή.

— Είμαι όλη στη διάθεση της μεγαλειότητός σου, έλεπε η Ροζίτα, χωρίς να τολμή να τόν άντικρουη στό βλέμμα.

— Άμικρό, φώναξε ο δόν Κάρλος θριαμβευτικά. Είμαι ένα πλάσμα γοητευτικό και τά προσπαθήσω λά σε κάνω ευτυχισμένη.

— Είν' εύκολ αυτό;

— Γιατί τό λές, Ροζίτα; Δέν είν' εύκολο να βρήξ την ευτυχία στην άγκαλιά ενός άνθρώπου που σε λατρεύει και είν' έτοιμος να κάμη ό,τι τοι ζητήσεις;

— Μ' έρώτησε η μεγαλιότης σου πρωτίτερα αν μās χωρίζει τίποτε.

— Δέ σ' έρώτησα, σου έλεπα πώς δέν μās χωρίζει τίποτε.

— Αυτό δέν είναι έντελώς άληθινό.

— Γιατί, Ροζίτα;

— Κάτι μās χωρίζει, μεγαλειότης, και μάλλον πολύ βαθύ.

— Δέν τό βλέπω.

— Θα τό ίδιτες άμέσως.

Σηκώθηκε από τό τραπέζι, προχώρησε σε μία μεγάλη πόρτα κλειστή και την άνοιξε.

Άπό μέσα φήνεκε τό παρεκκλήσι φωτισμένο με κεριά.

Στή μέση της μικρής εκκλησίας ήταν ένα θέμα φοβερό.

Ήταν αυθο ικρωμα και άπάνω σ' αυτό τό φέρετρο, μέσα στό ύποτιόν ήταν ξεπλωμένος ο Φερνάνδος νεκρός, στολισμένος με λουλούδια.

Η μορφή της Ροζίτας ειχε τώρα αλλάξει έντελώς.

Η τριφυλία που σπάρταζε τά σωθικά της ειχε ξεσπάσει στό πρόσωπό της και τότε σκεπάσει με κιά τρομερή ώχρότητα. Προπάντων στό μάτια της διεκρίνοντο οι φοβερές άστραφές του έσωτερικού της σκαρφαμού.

Έδειξε τό φέρετρο και ειπε στό δόν Κάρλο: — Νά, μεγαλειότης, τί μās χωρίζει.

Έκείνος έμεινε άκίνητος στό κάθισμά του. Μια θανάσιμη ώχρότης σκέπασε και τό δικό του πρόσωπο κι' άπέστρεψε τό βλέμμα για ν' άποφύγη τό φοβερό θέμα.

— Κακούρηγε!... έφώναξε τότε η Ροζίτα με όργη που την έκανε τρομερή η άπελπισία.

— Δολοφονεί!... έπατέλασε κυτάζοντας τόν άμλητο και τραγαμμένο βασιληά.

Και χωρίς να χάσει καιρό η Ροζίτα, όρμη στην όπλοθήκη που ήταν στόν τοίχο, ξεκομεί ένα μαχαίρι με άσημένα λαβή και όρμή έναντιον του.

— Θηρόν!... επανέλαβε και σήκωσε τό μαχαίρι κατ' άνω του.

Έγιναν όλα με τόσο άστραφια ταχύτητα, ώςτε ο δόν Κάρλος δέν πρόφτασε ούτ' ένα κίνημα να κάμη.

Τη στιγμή όμως εκείνη μιιά ζωηρή φωνή έτάραξε τό θάλαμο.

— Ροζίτα... στάσου!...

Και η Ροζίτα και ο δόν Κάρλος παραξενεύτηκαν για την άπότομη και άνεξηγητη κραυγή. Τρέμοντες και οι δυο αλληλοκυτάχθηκαν. Άκουσαν όμως συγχρόνος κάποιον θόρυβον στό παρεκκλήσι και έστρεψαν και οι δυο τά βλέμματά τους προς τά εκεί.

Τό θέμα τους πάγωσαν.

Άπό τό φέρετρο ειχε σηκωθή ο Φερνάνδος και κατέβηκε από τό ίκρωμα.

Ούτε η Ροζίτα ούτε ο βασιληάς μπορούσαν να έξηγήσουν τό άπίστευτο φαινόμενο.

Ο Φερνάνδος διεσ' έβισε γρήγορα τό παρεκκλήσι και έβρήθηκε μέσα στό θάλαμο.

Τό μαχαίρι έπεσε από τά χέλια της Ροζίτας.

Ο δόν Κάρλος έμεινε κατάπληκτος, άκίνητος, καρφωμένος στό κάθισμά του.

Ο Φερνάνδος ειχε στό χέλιη ένα ζωηρο χαμόγελο.

— Ροζίτα μου, επανέλαβε, φοβάσαι;

Έκείνη έμεινε σιωπηλή από την κατάπληξη.

Έλα λοιπόν κοντά μου, επανέλαβε ο Φερνάνδος, είμαι έγώ ολόκληρος... δέν είμαι φάντασμα, Ροζίτα, είμαι ο Φερνάνδος σου ολόζώντανος.

Η Ροζίτα τότε έκανε δύο βήματα προς τό μέρος του.

Ήθέλησε να μιλήση, να ρωτήση τί συνέβη, αλλά δέν κατόρθωσε να προσφέρει παρά μονάχα μιιά συλλαβή, που περιέκλειε όλες τις φοβερές άπορίες της: — Μά...;

Ο Φερνάνδος τότε έπλησιασε, την άγκάλιασε κι' έξακολούθησε να λέη: — Τώρα είμαι δικός σου, Ροζίτα μου, κι' όλη αυτή την ευτυχία μας τη χρυσάφιμα στη γενναιοδωρία και την καλοσύνη της αυτου μεγαλειότητος.

Και έπειδή ο δόν Κάρλος έξακολουθούσε να σιωπά ο Φερνάνδος άφήκε τη Ροζίτα, έπλησιασε τό βασιληά και γονάτισε μπροστά του λέγοντας: — Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

— Για τη μεγάλη πράξη σου, μεγαλιότης, δέξου την ευγνωμοσύνη ενός ευγενούς που άδικα ως τώρα ήταν έχθρός σου. Άπό σήμερα θα είμαι ένας πιστός και άφοσιωμένος σου ύπηρέτος.

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ'

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ

Καλώς ώρίσανε τό λουκό, οε Μανιό μου Μεσολογιτσα, οι ήρωες της κλεφκοκτάλας.

Είχαν πάει τά πουλάκια μου στη Ρουμανία για να δειξουν τό μπόι τους στη; Ρουμανίδες, τό όποιο τους φέρανε πίσω δεμένους δύο δύο σαν λουκάνικα.

Και τί φήτισες, οε Θεέ μου και κυρία! Ουλόι φρεσκοφουρισμένοι σά φραγοκαπάδες, με μακνικιούρ, ποντικιούρ και μασίξ στό πρόσωπο.

Τή άνάγη ίχ'νε. Άς είνε καλά τά στρατιωτικά τά νοσοκομεία και η προμηθειες; τού στρατού. Σιγάρι τους παραγγέρε ο άλλος και λόγου τους φορτώου έυλόπροξες.

Είμε τώρα περιεργος τί θα τους κάνουνε. Λέξ να μη βρεθή καμιά στάλα πετρέλαιο για να τους κάψουνε. Τόσον καιρό μās παρασάινουνε τόν παρχαρία και δε μās άφίνουνε γυναίκα για γυναίκα. Είχανε γλέπεες τόν παρά οί άθρόποι. Που τους έχινε που τους ευρισκες στό διενυκτερεύοντα και στής Λέσκης.

Κι' εσύ, φουκαρά Ρομηέ, θέλοντας και μη, δεχόσουν την ούρα, για να πάρης μισή οία νιομάτα.

Ρε κυρία, Ξέρεις να κλέψης; Ξέρω. Ξέρεις να κρύψης; Όχι. Κάτσε κάτω τό λοιπόξ να σ' αλλάξουνε τόν Άλανία άλλα νόβι Τσιμε πινάλο;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΙΠΟΙΗΣΕΩΣ "ΝΟΡΑΣ"

ΤΑ ΦΛΥΑΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ, ΔΙΟΤΙ:

Λύσεις, συνοδευόμενες υπό μονογράμωμ, γίνονται δεκται εις τά γραφεία τη: «Σφαιρα» μέχρι της 11ης Αυγούστου. Τ' άποτελέσματα θα δημοσιευθούν εις τό φύλλον της 15 Αυγούστου.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΕΙΚΟΣΙ ΠΡΩΤΟΝ: Δραχμαί 500 ΔΕΥΤΕΡΟΝ: 300 ΤΡΙΤΟΝ: Δύο μετοχαι του άναγκαστικού Δανυλου.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Ένα ωρολόγιον της χειρός αξίας δραχ. 150. ΠΕΜΠΤΟΝ: Ένα ξυπηνητήρι.

ΕΚΤΟΝ: Ένα διαρκές εισιτήριον δια τό Φάληρον. ΕΒΔΟΜΟΝ, ΟΓΔΩΟΝ ΚΑΙ ΕΝΝΑΤΟΝ. Άπό τρία κουτιά ληκούμια.

ΔΕΚΑΤΟΝ: Ένα ζευγάρι γυαλιά για τόν ήλιον. ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ, ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ: Ένα βιβλίον της άρεσκιας σας.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ, ΠΕΜΤΟΝ, ΚΑΙ ΕΚΤΟΝ. Άνά μιαν έτησιαν συνδρομήν «Σφαιρας». ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ, ΟΓΔΩΟΝ ΚΑΙ ΕΝΝΑΤΟΝ. Άνά εν άντίτυπον του μυθιστορήματος «Ιουδήθ».

ΕΙΚΟΣΤΟΝ. Δραχμαί 30 εις μετρητά. Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΥ 335 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 4ΗΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

Κ.θ.ρ.ρ.ς --ρ.ν.ς --στρ.π.ς δ.ν φ.δ.τ.ο. Κεχαρός ούρανόξ άστραπέξ δέν φοβάται ΟΙ ΔΥΤΑΙ

Λύσεις όρθας, εντός της ταχθείσης προθεσ-

μιας έστειλαν οι έξής. ΑΘΗΝΩΝ. Παναγ. Μπεξεράτος, (κλήρ. 3). Νικόλαος Σπανουδάκης, Πάνος Παπαδόπουλος, Άλεξ. Κ. Τσιμιγκάτου, Παναγιώτα Σεργάκη, Ίσιάν Κάρλος, Π. Μανούσος, (κλ. 2). Νίκος Κουτσουμπός, Β. Κερκεζής, (κλήρ. 3), Χρήστος Γ. Σαββόπουλος, Είρηνη Καμπότου, Σαυριδούλα Γιατράκου. (κλήρ. 2).

Η συνέχεια των όνομάτων εις την 3ην σελίδα.

ΜΟΝΤΡΕΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

Τό φημιόθιον, ως λέγει ο γράφας τά βιβλίον του Ένωχ, εισηγάγεν ο πεπταχός άγγελος Άϊζεκάλ, ο όποίος άφού εξεδιόχθη από τούς ουρανόξ, έδίδαξε τās θυγατέρας τών άνθρώπων να βάρουν έρυθρούν τό πρόσωπον.

Την άρχαιότητα του φημιόθιου δεικνύει και τό γεγονός ότι ο όπορηνηκώτατος Ίώβ, ο δώσας όπόδειγμα όπορηνης εις τούς άνθρώπους, την έχασε και αυτόξ βλέπων την θυγατέρα του φημιόθιουμένην εις τό πρόσωπον, τās χείρας και τās πτέρνας άκόμη και την όνόμασε Κέρεν Χάπεξ, ο έστι Φτερισιδούθιας! Ο Ίεριμιας λέγει προς τās Ίουδαίαις: «Μάτην ενδύσεθε πορφύραν και μάτην φορείτε χρυσά βραχιόλια. Μάτην βάζεσθε. Οί έρασταί σας θα σας περιφροήσασιν»

Έδάφον τό λοιπόν αι Ίουδαίαι, εδάφοντο και αι Ρωμαίαι και αι Έλληνίδες, άλλ' έράφαντο και οι άνδρες, και διη από τών άρχαιοτάτων αιγυπτιακών χρόνων, όποτε, κατά διάταξη του Ταμείως εδάφοντο ο βουαίξ, οι πολεμισται, οι σοφοί, οι ιερείς και οι ιεροθύται πρό και μετά τόν θάνατον, ως τών Ρωμαίων αυτοκρατορών.

Ο Ίουβενάλης έγραφε δια τās Ρωμαίαις: «Αυτή η γεμάτη από χίλια όλικα πρόσοφίξ, όπου λερώνονται τά χέλιη τών συζύγων, είνε πρόσωπον η πληγή»

Άς ίδωμεν τώρα την Έλλάδα φημιόθιουμένην. Εφημιόθιουτό εν πρώτοις η σόφρον Πνευλόπη. Τό λέγει ο Όμηρος, όστις παριστά την θαλαμηπόλον της βασιλικής λέγονσας προς αυτήν: «Κράτ' άνοιγιάσθη και έπυρίασασ τās παρειάξ». Η Άθις έφημιόθιουτο και αυτή, και ο Άριστοφάνης λέγει:

Μά η γυναίκες πώς μπορούν κ'τι λαμπρόν ποδ κάθονται και φτιάνουν; [να κάνουνε Στο σπίτι τους φτιασιδια

Και κίτρινα φορέματα και χίλια δυο στολίδια;

Μή τώξ όμως αι Σπαρτιάτιδες δέν έφημιόθιουτό και δέν μαρτυρείται, ότι ο Άλκιβιάδης σταλείξ εις την Σπάρτην ως πρέσβος, ευρισκε καιρόν να διδή συμβουλάξ περι φημιόθιον εις τās Λακωνάξ;

Εις αυτόν τόν Όλμπιον μεταδύ τών θεανών τό φημιόθιον δέν ήτο άγνωστον, τό παρεσκεύαζε δε η νόμφη Ολίονη.

Πριν φύγωμεν από τόν προγονικόν φημιόθιουόμενον κόσμον μας άξ διηγηθόμεν ένα ώρατον άνέκδοτον. Ο Πραξιτέλης, ο μέγας καλλιτέχνης, διεσκέδαζε με την φίλην του Φρόνην, την περιήρημον, και με φίλους του και φίλας τών φίλων των. Έπαίξαν ένα παιγνίδιον, εις [τό όποιον ο κερδίζων ειχε δικαίωμα να απαιτήση από τούς συμπαικτας να κάμουν δ,τι θέλει αυτόξ.

Η Φρόνην εκέρδιε και άπήτησε να νιφθούν όλοι οι παρόντες. Αι γυναίκες του συμπόσιου άντέστησαν. Έπέμεινεν η Φρόνη και ενίεφθη πρώτη. Και αυτή μεν μετά τό νίψιον ήτο ώραιότερα η πριν, όλοι όμως αι άλλα έχρωμάτισαν άπαισιώς τό ύδωρ της λεκάνης.

Τό άντιμόδιον και ο άνθρηκικός μόλυδος διήρξαν η ύλη του πρώτου φημιόθιου, ως και ο έρυθρούν καρμίνιον. Ο άνθρηκικός μόλυδος έννοείται ότι είνε δηλητήριο, και ο σόφος Άφεντούλης εις τό σύ-

ΚΑΛΥΠΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ

Του Tristan Bernard

— Κυρία Λεόν, άφίσατε τὸ φουστάνι μου δι' αὐτίον. Προτιμῶ νὰ διορθώσετε τὸ ἐπανόρθοι τοῦ ἀνδρός μου· θὰ βγοῦμε σήμερα τὸ βράδυ ἔξω καὶ εἶναι ξυλωμένη ἡ φόδρα. Θὰ σὰς δώσω τὸ σατινέ, ποῦ εἶχα προορισμένο γιὰ τὴ φούστα μου. Ἀλλὰ πέτε μου, κυρία Λεόν, τί ἔχετε; Φαίνεται ὅταν νὰ ἔχετε κλάψει...

— Τίποτε, κυρία. Δὲν ἔχω τίποτε.

— Μὰ ὄχι, κἀνι ἔχετε, πῆτε μου.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ σὰς πῶ τίποτε, κυρία. Σήμερα κλείνουν τέσσερα χρόνια... τοῦ καίμενου τοῦ παιδιοῦ...

— Ἐχάσατε τὸ παιδί σας;

— Καί με τὶ τρεπὸ, κυρία μου!

— Δὲν σὰς ζητᾷ τίποτε νὰ μοῦ πῆτε.

— Δὲν με πειράζει. Ἄλλωστε με ἀνακουφίζει. Θὰ εἶχατε βεβαίως ἀκούσει γιὰ τοὺς Οὐδῶ... Εἶνε τὸ πραγματικὸν μου ὄνομα, κυρία. Πρέπει νὰ σὰς πῶ, διὲ ἐπαντελευταία εἰς ἡλικίαν ἑικοσι χρόνων, με ἓνα νέον νεώτερον νέον ἀπὸ ἐμέ...

— Εἰσθε ἐντελὸς ξένος;

— Ὁχι, κυρία. Εἶμθα ξαδέφτρα. Ἀγαπίμαστα σὰν ξαδέφτρα, ποτὲ δὲν εἶχαμε σκεφθῆναι ν' γαμηθοῦμε ἀλλήλους. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ξέρει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Παντερευθῆκαμε. Ἀλλὰ μετὰ ἐξ ἑβδομάδων ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξία. Ἐμεινα χθρὰ με ἓνα μικρὸ, ποῦ ἐγέννηθηκεν ὀκτὼ μῆνας μετὰ τὸν θάνατόν του. Τὸ καρδιακὸν του νόσημα τὸ εἶχε ἀποκτήσει ὁ ἀνδρας μου στὸ θάνατόν τῆς μητέρας μου. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέλαβα τὸ μικρὸν του κατὰστῆμα, γιὰ τὴ προσηγορία αὐτῆς τῆς δουλειᾶς, παρὰ τὸ νὰ ράβω ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι. Ἀρρωσιώθηκα ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ μικροῦ μου, χωρίς νὰ θέλω νὰ παντρευθῶ. Ὑπῆρχαν τρεῖς οἱ ὀπαῖοι με ἤθελαν. Μοῦ ἔλεγον ὅτι εἶμαι πολὺ ὀρατοὶ καὶ ἄλλα τέτοια καὶ μάλιστα με ζήτησεν ἓνας κύριος με σημαντικὴν περιουσίαν.

Ὁ μικρὸς μου μεγάλωνε κανονικῶς. Τὸν ἔβαλα στὸ σχολεῖο. Ἦταν ὁ καλύτερος μαθητῆς, πάντοτε πρῶτος, κυρία μου, σὲν ἀριθμητικῶν καὶ σὲν ὀρθογραφίᾳ. Μὲχρις οὗτου ἔγινε δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ὅπου εἶχε δώσει καμμιὰ ἀφορμὴ νὰ δυσαρεστηθῶ. Ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ βγῆ ἔξω ἐκἀθητο πάντα καὶ διάβαζε. Ἐπίστευα εἰς αὐτὸν θὰ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ λογικόν του. Ὅλοι οἱ γείτονες εἶχαν τὴν γνώμην ὅτι ἦταν σάν τὸν πατέρα του, γιὰ τὴν ἔρημνάν του, ὅτι ὁ πατέρας του ἦταν ἓνας ἀνθρώπος, ποῦ δὲν ἤξευρεν ἄλλον ἀπὸ μὲνα στὸν κόσμον. Κατόπιν, κυρία, ἐξαφνικὰ, στὸ σπῆτι ἐνὸς φιλοῦ του, ἐγένετο μιά γυναίκα, ποῦ ἦταν γυναίκα ἐνὸς ἐμποροῦ τοῦ χωριοῦ.

Μιά μέρα ἤλθε νὰ μ' εὐχῆ καὶ μοῦ εἶπε: — Μητέρα μου, μοῦ χρειάζονται ἀπολύτως τέσσερες γιλιάρδες φράγκα. Ἦξευρε ὅτι εἶχα μερικὲς οικονομικὰ φυνικά τὸν ἐρώθησα τί τὰ ἤθελε. Κατ' ἀρχάς, δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῆ τίποτε, κατόπιν ὅμως μοῦ διηγήθη ὅλη τὴν ἱστορία, δηλαδὴ ὅτι εἶχε σχέσεις με τὴν γυναίκα ποῦ σὰς εἶπα, ὅτι ὁ ἀνδρας τῆς θὰ ἐπάθαινε πτώχευον καὶ τέλος ὅτι ἤθελε νὰ ἐμποδίῃ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμόν. Φυνικά ἐγὼ τοῦ ἀρνῆθηκα. Τότε μοῦ ἔκαμε μιά σκηνὴ ἀπεργραπτή. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, δὲν ἀπεράσιζα νὰ τοῦ δώσω τὰς μικράς μου οικονομίας. Ἦταν γι' αὐτὸ μόνον ποῦ τὰς φύλαγα. Καὶ στὰ τελευταία—τελευταία δὲν δίνει κανένας τὰ λεπτὰ του ἐτοί.

— Αἱ, τοῦ, μοῦ εἶπε, θὰ πάω λοιπὸν νὰ τὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ νοῦνδ μου.

Ὁ νοῦνδ του κατοικοῦσεν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι. Ἦταν ἓνας παλαιὸς κατασκευαστῆς βραχιῶν.

Ἐκεῖνος ὅμως ἠρηθῆναι νὰ δώσῃ γράμματα καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐθῆμος, ἀπελπίστηκε. Σὲ μιά στιγμή ὑπεροβλικῶς ἐξέλασε: ἐπήρθενα σιδερένιου κροσπίου καὶ ἐκτύπησε μ' αὐτὸ τὸ νοῦνδ του, τόσο δυνατὰ, ὥστε ὁ κακομοῖρος ὁ γέρονς ἔμεινε ἀνενεός.

Τὴν ἄλλη μέρα, πηγαίνοντας σὲν ἀγορὰ ἀκουσα δὺο κυρίες νὰ συζητοῦν:

— Μάλιστα, ἔλεγον ἡ μιά, δὲν μποροῦσε καθόλου νὰ ἀντισταθῆ. Ἐνας γέρονς ἐκατὸ χρόνον. Τὸν ἐκτύπησε στὸ κεφάλι μ' ἓνα σιδερένιου κροσπίου.

— Κάποιος δικός του, θὰ τοῦ εἶπεν ὅτι εἶχε χρέηματα στὸ σπῆτι του, ὁ καίμενος ὁ βαρβαρὸς. Αὐτὴ τὴ στιγμή, κυρία, δὲν ἔχω καὶ ἐγὼ πῶς μποροῦσα νὰ κρατηθῶ στὰ πόδια μου. Τὰ πόδια μου ἔτρεμαν. Δὲν ἤξερα ποῦ βρισκόμην να. Κατόρθωσα νὰ περπατήσω λιγάκι σὲν ἀσφαρὰ ἦκουσα ἀλλοῦς πάλιν νὰ συζητοῦν. Τὴ ἔλεγον ἀρὰ γε; Ἐλεγον ὅτι ὁ δρόμος, ἦταν πῶς στρατιωτικῶς με ἄδεια καὶ διὲ ἦταν πλέον σὲν φυλακῆ. Τότε αἰσθάνθηκα τὸν αὐτόν μου εὐνεχισμόν, ὅσο δὲν ὕψηξα ποτὲ. Ὁ θόρυβος τῆς ἀγορᾶς τώρα μοῦ ἐφαίνονταν γλυκὸς, πολὺ γλυκὸς.

Δὲν ξέρω τί ν' ἀγοράσω, ὅλα μοῦ ἀρέσουν. Ἀλλὰ νὰ πάλιν ποῦ μιλοῦν γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

Νὰ πάλιν ποῦ ἀκούω γι' αὐτὴν...

Μιά δεσποινίς, ποῦ ἦταν ὑπάλληλος στὸ φαρμακεῖο, ἔλεγον διὲ δὲν ἤξευραν ποῖος εἶχε κάμει τὸ ἐγκλήμα. Πηλοῦσα καὶ τῆς λέγω:

— Εἶναι στρατιωτικῶς με ἄδεια.

— Ὁχι! ὄχι! εἶπεν ἡ νέα δεσποινίς, συνέλαβαν ἓνα στρατιωτικὸν, ἀλλὰ τὸν ἀπέλευσαν ἀμέσως. Ἐξηγήθηκα καλά καὶ ἀπέδειξε ποῦ εὐρίσκονταν τὴν στιγμήν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐγώρια σπῆτι μου χωρίς νὰ κάνω τὰ φῶνια μου. Δὲν ἐσκεπτόμην τίποτε. Τὰ πόδια μου ἔτρεμαν καὶ ἦμουν ἀρηρημένη. Καὶ νὰ, κυρία μου, γυρίζοντας σὲν τὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ μου τί βλέπω; Ὁ Ἐρρίκος με μιά λεκάνην νερὸ στὸ πάτωμα ἐπέλεγε τὸ ἐπανόρθο του. Ἀρχίζω νὰ κλαίω καὶ νὰ φωνάζω σάν τρελλή. Ἐκλαίει καὶ αὐτὸς καὶ με παρακαλοῦσε νὰ παύσω.

— Τὴ ἔκαμες Ἐρρίκο μου; τί ἔκαμες παιδί μου, καὶ ἔκλαμα. Ἐκλαίει ὅπως κλαίω αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Καί δὲν φοβηθήκατε καθόλου;

— Γιὰ τὸ μικρὸν μου, κυρία μου;

— Αἱ πόσο μοῦ σπῆχες. Ἐστέκονταν μπροστὰ μου, χωρίς νὰ κουνιέται, χωρίς νὰ σκεπτεται νὰ δραμετεύσῃ. Ἐγὼ τοῦ συνέστησα νὰ φύγῃ. Ἐμίσητε κατὰ πράγματα ποῦ τοῦ ἔδωσα καὶ μερικὰ λεπτὰ γιὰ τὰ ἔσδῃ του. Καθὼς κατεβῆναι τὸν λα μ' ἀγκάλιασε καὶ μ' ἀφῆσε νὰ καθαρίσω καὶ νὰ κρῖνω τὰ ρούχου του. Ἐγὼ ἐπειδὴ ἦταν βρεγμένα, δὲν τὰ βγάλα νὰ τὰ στεγνώσω παρὰ τὸ βράδυ, γιὰ τὸ ἔβραζα ὑπόνοιες ἐπειδὴ ἦσαν σερῶ καὶ κατόπιν τὰ ἔθαψα μέσα στὸν κῆπον. Δὲν εἶδα κανένα φῶς τῆς ἄλλης ἡμέρας. Δὺο ἀνθρώποι ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιστυνίου ἦλθαν νὰ ζητήσουν τὸ γυῖο μου. Ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασε καὶ ὁ εισαγγελέως. Ἐγὼ τοὺς ἔλεγα ὅτι ὁ γυῖός μου εἶχε φύγει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Εἶχα ἠσυχάσει λιγάκι, ἀν καὶ μιά τὴν ἡμέρην με κατέτρωγε. Ἐγὼ, ποῦ ἀγαποῦσα τόσο

τὴν ἀλήθεια, νὰ πῶ ψέματα! Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ἔγινε. Ἐσκεπτόμην διὲ θὰ ἔμεινε ἀτιμώρητος. Δὲν ἔλεγον καὶ πολλὰς ὑπόνοιες ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου μου καὶ δὲν θὰ ἔχουνταν καὶ πολλὸν νεῖρος. Μπροσθε εὐκολώτατα νὰ φύγῃ καὶ νὰ μείνῃ ἀφαρισμένος. Ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε... Ἐγώρια στὸ χωριὸν δὺο μέρες κατόπιν. Δὲν μποροῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν γυναίκα. Ἦσαν ἓνα παιδί πολὺ καλὸ καὶ ἠθικό. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν καὶ ὄχι, ποῦ γνωρίζηκε μ' αὐτὴ τὴν γυναίκα, δὲν τὸν εἰνοιαζε γιὰ τίποτε. Ἐγώριας γιὰ νὰ τὴν ἐξαπαθῆ. Περπατοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς σπῆν ὁδὸ Σωμιέρ. Τότε ἀκριβῶς ἐνα χαμῆνι, πικρὸν τὸν συνήνησε, τὸ εἶπε σ' ἓνα ἄλλο, ποῦ ἤξερε πῶς τὸν ζητοῦσαν καὶ πῆγε καὶ τὸ εἶπε στὸν Σεβαλέ, τὸν ἀρχιστυνίου τοῦ χωριοῦ. Καί ὁ Σεβαλέ, μ' ἓνα σύντομόν του, ἐπῆγε καὶ τὸν συνέλαβε τόσο εὐκόλα, σάν ἓνα πουλάκι μέσ' σὲν κηλίδα.

Μὲ δικαιολογοῦσθαι οἱ γείτονόι μου, γιὰτὸ κατὼς ἔλεγον νὰν ἔφταιγα καθόλου ἐγὼ, ποῦ ἔφερα ἓνα πλάσμα κακοῦργον στὸν κόσμον. Ἐλεγον ἐπίσης πῶς ὁ Ἐρρίκος μου δὲν ἦταν κακοῦργος, ἀλλὰ ἓνας διάβολος, ἀπὸ ἔσπασε τὸ κεφάλι τοῦ γέροντος με τὸ κροσπίου. Ἐγὼ, ἐπίστευα πάντοτε ὅτι τὸ ἔκαμε σὲ μιά στιγμή θυμοῦ. Αὐτὸ τὸ ξανάπα πολλὰς φορές, σὲν δικηγόρο, τὸν Κο Ρενέ Ζιάρ. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπε καθόλου ὁ δὴ τὴν δικὴν. Νομίζω, ὅτι ἔκαμε μιά κακῆλόγη, δυστυχῶς, γι' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Ἦταν ἓνας ἀνθρώπος πολὺ ἀσχολός. Τὴ θυμὸν αἰσθάνθηκα ἐναντίον του κατὰ τὴν δικήν!

Ἦ κρίσιμος στιγμή ἔφτασε, οἱ δικασταὶ ἀπεσώθησαν γιὰ ν' ἀποφασίσουν. Τὸ παιδί τοῦ δικαστηρίου, προτοῦ βγοῦναι ἀκόμα οἱ δικασταὶ, ἤρθε γιὰ νὰ φέρῃ τίς λίμπες καὶ εἶπε κατὰ τὸν δικηγόρον καὶ αὐτοῖς μ' ἐκτύπησαν μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ὄλετο.

Ὅταν ἔφεραν τὸν Ἐρρίκο, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν διὰ τῆς ὑποίας τὸν κατέδικαζον εἰς θάνατον, τὴν ἀκούσε μ' ἀδιαφορία. Κατόπιν ἐκύντησε, γύρω του σάν νὰ γύρευε κάποιον. Μὲ εἶδε μοῦ χαμογέλασε. Κατόπιν ἐγώριας καὶ ἀφέθηκα νὰ τὸν ὀδηγήσουν οἱ χοροφύλακες σὲν φυλακῆ.

Δὲν εἶχα πῆ τίποτε στὸ δικηγόρο, ὅσον ἀφορῆ τὴν Φανή, τὴν γυναίκα ἐκεῆνη, γιὰτὸ ὁ Ἐρρίκος με ἀνάγκασε νὰ ὀρκισθῶ ὅτι δὲν ἔθελα γιὰ τίποτε. Αὐτὴ ἡ κυρία, καταλαβαίνετε καλά, ἦταν ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν τὸ παιδί μου σὲν φυλακῆ, δὲν εἶχε ὅσους σημάδια ζωῆς. Ὅταν ὁ Ἐρρίκος μοῦ μιλοῦσε γι' αὐτήν, ἐφαίνονταν λυπημένος καὶ ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐρθῆ, ἀλλὰ λυπώτανε ὅμως. Αἰσθανόμουν ἓνα αἰσθηματικὸν ζῆλου ἐναντίον τῆς Φανῆς, γιὰτὸ σκεπτότανε περισσότερο αὐτὴν ἀπὸ μετὰ. Σκεπτόμουν διὲ ὅλα τὰ καιδιὰ συμβαίνει σπῆ.

Μιά μέρα, πρὶν γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις, ὁ Ἐρρίκος μοῦ ἐξήγησε νὰ τοῦ πῶ τὴν Φανή. Μόνον αὐτὴν ἔβλεπε θὰ πέθαινε εὐτυχισμένος.

Ἐπῆγα τὴν νύκτα σὲν φυλακῆ καὶ τὸν δῶ πάλιν. Τὴν Φανή ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν βρῶ.

— Θέλω τὸν Ἐρρίκο, εἶπα στὸν δεσμοφύλακα.

— Εἶναι ἔδω μέσα, μοῦ εἶπε. Φιλῆσέ τον ἀπὸ τὸ ποραθυράκι.

— Ἐρρίκο! ἐφώνησε χαμηλόφωνα. Κάποιος σὲ γυρεύει νὰ σὲ φιλῆσῃ.

Τότε ἦρθε στὸ ποραθυράκι καὶ ρώτησε σιγαλὰ:

— Εἶσαι σὺ, Φανή;

Τὴν ἴδια στιγμή ἔβραζε τὸ πρόσωπό του κοντὰ στὸ πρόσωπό μου καὶ με φίλησε ὅπως κανένας ἄλλος σὲν ζωῆ μου δὲ μ' εἶχε φιλήσει.

— Φτωχὴ γυναίκα αὐτὸ θὰ σοῦ ἐστοίχησε πολὺ...

Ἐσκέπτονταν πάντοτε τὴν ἄλλη!

Ἐγὼ, κυρία, ὃ δὲ σκεπτόμην διόλου γι' αὐτὸ. Ἦμουν τόσο εὐτυχισμένη! Αἰσθανόμουν τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς μέσῃ στὸ φιλῆμά του. Καὶ δὲν εἶχα παρὰ τὸ φόβο μήπως ἀνακαλύψῃ τὸ λάθος του.

Ἐπίσης ἦμουν εὐτυχισμένη, ὅταν ὁ φύλαξ με τρώβησε! Καὶ αὐτὴ τὴ τελευταία νύκτα ποῦ με τρώβησε τόσο, ἦμουν εὐχαριστικὴ γιὰτὸ βρισκόμην σὲν ζωῆ. Κοιμήθηκα ὅς τὴν μεγάλην ἡμέρα. Εἶχα σὲν ἀρχὴ μὲν ἐξυπνησα, μὲ μανιασμένη νευρικὴ κατὰστασι, μετὰ νὰ σκεφτομην πῶς εἶχε τελειώσει. Κατόπιν ἐσκέπθηκα ὅτι εἶχε πεθάνει εὐτυχισμένος καὶ ἔγραφα ὅς τὸ βράδυ, χωρίς νὰ πῶ τίποτε παρὰ μετὰ νὰ ἔχω μέσ' σὲν καρδίᾳ μου τὴ ζουγραφίαν τοῦ πεθαμένου μου παιδιοῦ.

Νά! τί κάνει ἡ ἀγάπη μιάς γυναίκας! (Διασκευῆ Α. Δ.)

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΣΟΥ

Ὡ τί κλαῖς τώρα; Τί κλαῖς; Ἐδοκίμασε μιά καινούργια ἀγάπη μέσα σὲν ἀγκαλιὰ ἐνὸς ἄλλου. Καί σ' ἐπῆρανε ἡ ἀγάπη αὐτὴ καὶ σὲ ταπεινώσε καὶ ἐβρῆθῆκεν ὅλα ἃ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς καρδίᾶς σου. Καὶ εἶδες ἐοῦ ὅτι ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ κόσμου τοῦ συνηθισμένου ἦταν κατὰ ἀγνοῖαν γιὰ τὸ δικὸν μας κόσμον, τότε, τότε ποῦ σ' ἀγαποῦσα, ποῦ δὲν ἀγαποῦσα παρὰ μονάχα ἐοῦσα.

Ὡ, με πόση ἀγωνία μέσα σὲ τόσες σκληρὰς δοκιμασίας, μέσα σὲ τόσα δάκρυα δημοουρηγήσατε τὸ δικὸν μας κόσμον, τότε, τὸν καλὸν κόσμο τῆς ὁμορφιάς, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Καί με πόση γρηγοράδα μετὰ πῶς γέλοια ἐφρονικῶ, με πόση τρέλλα ἔγινε ὁ νεκροθάφτης ἐοῦ τοῦ κόσμου ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὀραίου. Ὁ δημιουργὸς τότε, ὁ νεκροθάφτης τότε.

Μὴν κλαῖς, κακό, παράλογο κορίτσι. Πάντα ἐγὼ εἶμαι καλὸς γιὰ σένα. Ἐλα κοντὰ μου, σὸν σὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ γλυκώλια τῆς ἀληθινῆς παρηγορίας τώρα ποῦ λές διὲ μονάχα ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα ὅπως ἤθελες. Τί ὀφείλει ὅμως τώρα ἡμετέροισιν σου, τί ὀφείλει ἡ ὁμολογία σου; Εἶμθα περὶ δὺο ξένοι.

Ἀλλὰ μὴ κλαῖς, μὴ ροντίζῃς με δάκρυα τὸ παρθενικὸν σου λουλούδι σου τὸ ξεφύλλησαν καὶ τὸ πέτασαν σὲν δρόμο οἱ ἀνθρώποι ποῦ σοῦ πουλοῦσαν τὸ στρογγυλὸν καὶ τὴν ἀγάπην σου.

Μὴν κλαῖς. Κι' ἂν μαράθῃς τὸ παρθενικὸν του λουλοῦδι σ' ἀπομένει μιά ἄλλη ἐλπίδα μεγάλη: Ὁ θάνατος.

ΕΣΠΕΡΟΣ

τὴν ἀλήθεια, νὰ πῶ ψέματα! Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ἔγινε. Ἐσκεπτόμην διὲ θὰ ἔμεινε ἀτιμώρητος. Δὲν ἔλεγον καὶ πολλὰς ὑπόνοιες ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου μου καὶ δὲν θὰ ἔχουνταν καὶ πολλὸν νεῖρος. Μπροσθε εὐκολώτατα νὰ φύγῃ καὶ νὰ μείνῃ ἀφαρισμένος. Ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε... Ἐγώρια στὸ χωριὸν δὺο μέρες κατόπιν. Δὲν μποροῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν γυναίκα. Ἦσαν ἓνα παιδί πολὺ καλὸ καὶ ἠθικό. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν καὶ ὄχι, ποῦ γνωρίζηκε μ' αὐτὴ τὴν γυναίκα, δὲν τὸν εἰνοιαζε γιὰ τίποτε. Ἐγώριας γιὰ νὰ τὴν ἐξαπαθῆ. Περπατοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς σπῆν ὁδὸ Σωμιέρ. Τότε ἀκριβῶς ἐνα χαμῆνι, πικρὸν τὸν συνήνησε, τὸ εἶπε σ' ἓνα ἄλλο, ποῦ ἤξερε πῶς τὸν ζητοῦσαν καὶ πῆγε καὶ τὸ εἶπε στὸν Σεβαλέ, τὸν ἀρχιστυνίου τοῦ χωριοῦ. Καί ὁ Σεβαλέ, μ' ἓνα σύντομόν του, ἐπῆγε καὶ τὸν συνέλαβε τόσο εὐκόλα, σάν ἓνα πουλάκι μέσ' σὲν κηλίδα.

Μὲ δικαιολογοῦσθαι οἱ γείτονόι μου, γιὰτὸ κατὼς ἔλεγον νὰν ἔφταιγα καθόλου ἐγὼ, ποῦ ἔφερα ἓνα πλάσμα κακοῦργον στὸν κόσμον. Ἐλεγον ἐπίσης πῶς ὁ Ἐρρίκος μου δὲν ἦταν κακοῦργος, ἀλλὰ ἓνας διάβολος, ἀπὸ ἔσπασε τὸ κεφάλι τοῦ γέροντος με τὸ κροσπίου. Ἐγὼ, ἐπίστευα πάντοτε ὅτι τὸ ἔκαμε σὲ μιά στιγμή θυμοῦ. Αὐτὸ τὸ ξανάπα πολλὰς φορές, σὲν δικηγόρο, τὸν Κο Ρενέ Ζιάρ. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπε καθόλου ὁ δὴ τὴν δικὴν. Νομίζω, ὅτι ἔκαμε μιά κακῆλόγη, δυστυχῶς, γι' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Ἦταν ἓνας ἀνθρώπος πολὺ ἀσχολός. Τὴ θυμὸν αἰσθάνθηκα ἐναντίον του κατὰ τὴν δικήν!

Ἦ κρίσιμος στιγμή ἔφτασε, οἱ δικασταὶ ἀπεσώθησαν γιὰ ν' ἀποφασίσουν. Τὸ παιδί τοῦ δικαστηρίου, προτοῦ βγοῦναι ἀκόμα οἱ δικασταὶ, ἤρθε γιὰ νὰ φέρῃ τίς λίμπες καὶ εἶπε κατὰ τὸν δικηγόρον καὶ αὐτοῖς μ' ἐκτύπησαν μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ὄλετο.

Ὅταν ἔφεραν τὸν Ἐρρίκο, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν διὰ τῆς ὑποίας τὸν κατέδικαζον εἰς θάνατον, τὴν ἀκούσε μ' ἀδιαφορία. Κατόπιν ἐκύντησε, γύρω του σάν νὰ γύρευε κάποιον. Μὲ εἶδε μοῦ χαμογέλασε. Κατόπιν ἐγώριας καὶ ἀφέθηκα νὰ τὸν ὀδηγήσουν οἱ χοροφύλακες σὲν φυλακῆ.

Δὲν εἶχα πῆ τίποτε στὸ δικηγόρο, ὅσον ἀφορῆ τὴν Φανή, τὴν γυναίκα ἐκεῆνη, γιὰτὸ ὁ Ἐρρίκος με ἀνάγκασε νὰ ὀρκισθῶ ὅτι δὲν ἔθελα γιὰ τίποτε. Αὐτὴ ἡ κυρία, καταλαβαίνετε καλά, ἦταν ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν τὸ παιδί μου σὲν φυλακῆ, δὲν εἶχε ὅσους σημάδια ζωῆς. Ὅταν ὁ Ἐρρίκος μοῦ μιλοῦσε γι' αὐτήν, ἐφαίνονταν λυπημένος καὶ ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐρθῆ, ἀλλὰ λυπώτανε ὅμως. Αἰσθανόμουν ἓνα αἰσθηματικὸν ζῆλου ἐναντίον τῆς Φανῆς, γιὰτὸ σκεπτότανε περισσότερο αὐτὴν ἀπὸ μετὰ. Σκεπτόμουν διὲ ὅλα τὰ καιδιὰ συμβαίνει σπῆ.

Μιά μέρα, πρὶν γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις, ὁ Ἐρρίκος μοῦ ἐξήγησε νὰ τοῦ πῶ τὴν Φανή. Μόνον αὐτὴν ἔβλεπε θὰ πέθαινε εὐτυχισμένος.

Ἐπῆγα τὴν νύκτα σὲν φυλακῆ καὶ τὸν δῶ πάλιν. Τὴν Φανή ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν βρῶ.

— Θέλω τὸν Ἐρρίκο, εἶπα στὸν δεσμοφύλακα.

— Εἶναι ἔδω μέσα, μοῦ εἶπε. Φιλῆσέ τον ἀπὸ τὸ ποραθυράκι.

— Ἐρρίκο! ἐφώνησε χαμηλόφωνα. Κάποιος σὲ γυρεύει νὰ σὲ φιλῆσῃ.

Τότε ἦρθε στὸ ποραθυράκι καὶ ρώτησε σιγαλὰ:

— Εἶσαι σὺ, Φανή;

Τὴν ἴδια στιγμή ἔβραζε τὸ πρόσωπό του κοντὰ στὸ πρόσωπό μου καὶ με φίλησε ὅπως κανένας ἄλλος σὲν ζωῆ μου δὲ μ' εἶχε φιλήσει.

— Φτωχὴ γυναίκα αὐτὸ θὰ σοῦ ἐστοίχησε πολὺ...

Ἐσκέπτονταν πάντοτε τὴν ἄλλη!

Ἐγὼ, κυρία, ὃ δὲ σκεπτόμην διόλου γι' αὐτὸ. Ἦμουν τόσο εὐτυχισμένη! Αἰσθανόμουν τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς μέσῃ στὸ φιλῆμά του. Καὶ δὲν εἶχα παρὰ τὸ φόβο μήπως ἀνακαλύψῃ τὸ λάθος του.

Ἐπίσης ἦμουν εὐτυχισμένη, ὅταν ὁ φύλαξ με τρώβησε! Καὶ αὐτὴ τὴ τελευταία νύκτα ποῦ με τρώβησε τόσο, ἦμουν εὐχαριστικὴ γιὰτὸ βρισκόμην σὲν ζωῆ. Κοιμήθηκα ὅς τὴν μεγάλην ἡμέρα. Εἶχα σὲν ἀρχὴ μὲν ἐξυπνησα, μὲ μανιασμένη νευρικὴ κατὰστασι, μετὰ νὰ σκεφτομην πῶς εἶχε τελειώσει. Κατόπιν ἐσκέπθηκα ὅτι εἶχε πεθάνει εὐτυχισμένος καὶ ἔγραφα ὅς τὸ βράδυ, χωρίς νὰ πῶ τίποτε παρὰ μετὰ νὰ ἔχω μέσ' σὲν καρδίᾳ μου τὴ ζουγραφίαν τοῦ πεθαμένου μου παιδιοῦ.

Νά! τί κάνει ἡ ἀγάπη μιάς γυναίκας! (Διασκευῆ Α. Δ.)

ΕΣΠΕΡΟΣ

τὴν ἀλήθεια, νὰ πῶ ψέματα! Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ἔγινε. Ἐσκεπτόμην διὲ θὰ ἔμεινε ἀτιμώρητος. Δὲν ἔλεγον καὶ πολλὰς ὑπόνοιες ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου μου καὶ δὲν θὰ ἔχουνταν καὶ πολλὸν νεῖρος. Μπροσθε εὐκολώτατα νὰ φύγῃ καὶ νὰ μείνῃ ἀφαρισμένος. Ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε... Ἐγώρια στὸ χωριὸν δὺο μέρες κατόπιν. Δὲν μποροῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν γυναίκα. Ἦσαν ἓνα παιδί πολὺ καλὸ καὶ ἠθικό. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν καὶ ὄχι, ποῦ γνωρίζηκε μ' αὐτὴ τὴν γυναίκα, δὲν τὸν εἰνοιαζε γιὰ τίποτε. Ἐγώριας γιὰ νὰ τὴν ἐξαπαθῆ. Περπατοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς σπῆν ὁδὸ Σωμιέρ. Τότε ἀκριβῶς ἐνα χαμῆνι, πικρὸν τὸν συνήνησε, τὸ εἶπε σ' ἓνα ἄλλο, ποῦ ἤξερε πῶς τὸν ζητοῦσαν καὶ πῆγε καὶ τὸ εἶπε στὸν Σεβαλέ, τὸν ἀρχιστυνίου τοῦ χωριοῦ. Καί ὁ Σεβαλέ, μ' ἓνα σύντομόν του, ἐπῆγε καὶ τὸν συνέλαβε τόσο εὐκόλα, σάν ἓνα πουλάκι μέσ' σὲν κηλίδα.

Μὲ δικαιολογοῦσθαι οἱ γείτονόι μου, γιὰτὸ κατὼς ἔλεγον νὰν ἔφταιγα καθόλου ἐγὼ, ποῦ ἔφερα ἓνα πλάσμα κακοῦργον στὸν κόσμον. Ἐλεγον ἐπίσης πῶς ὁ Ἐρρίκος μου δὲν ἦταν κακοῦργος, ἀλλὰ ἓνας διάβολος, ἀπὸ ἔσπασε τὸ κεφάλι τοῦ γέροντος με τὸ κροσπίου. Ἐγὼ, ἐπίστευα πάντοτε ὅτι τὸ ἔκαμε σὲ μιά στιγμή θυμοῦ. Αὐτὸ τὸ ξανάπα πολλὰς φορές, σὲν δικηγόρο, τὸν Κο Ρενέ Ζιάρ. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπε καθόλου ὁ δὴ τὴν δικὴν. Νομίζω, ὅτι ἔκαμε μιά κακῆλόγη, δυστυχῶς, γι' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Ἦταν ἓνας ἀνθρώπος πολὺ ἀσχολός. Τὴ θυμὸν αἰσθάνθηκα ἐναντίον του κατὰ τὴν δικήν!

Ἦ κρίσιμος στιγμή ἔφτασε, οἱ δικασταὶ ἀπεσώθησαν γιὰ ν' ἀποφασίσουν. Τὸ παιδί τοῦ δικαστηρίου, προτοῦ βγοῦναι ἀκόμα οἱ δικασταὶ, ἤρθε γιὰ νὰ φέρῃ τίς λίμπες καὶ εἶπε κατὰ τὸν δικηγόρον καὶ αὐτοῖς μ' ἐκτύπησαν μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ὄλετο.

Ὅταν ἔφεραν τὸν Ἐρρίκο, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν διὰ τῆς ὑποίας τὸν κατέδικαζον εἰς θάνατον, τὴν ἀκούσε μ' ἀδιαφορία. Κατόπιν ἐκύντησε, γύρω του σάν νὰ γύρευε κάποιον. Μὲ εἶδε μοῦ χαμογέλασε. Κατόπιν ἐγώριας καὶ ἀφέθηκα νὰ τὸν ὀδηγήσουν οἱ χοροφύλακες σὲν φυλακῆ.

Δὲν εἶχα πῆ τίποτε στὸ δικ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

- Η απόροπτος εμφάνισις τοῦ Δερβέναγα.
- Πῶς ἡ Βεζυροπούλα Χαϊριε ἔστησε παγίδα στὸν Καραγκιοζή.
- Ἡ δραπέτευσίς του με ἀεροπλάνον.

Ἐνθὺ ὁ Καραγκιοζὴς ἀπειλεῖ ὅτι ἤρθε πλέον ὁ καιρὸς ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὰς ληστρικός του ἐπιθέσεις· καὶ ὅτι θὰ πιάσῃ αἰχμάλωτη ἑλκλικήρη συνοικία, αἰφνῆ· μέσα ἀπὸ κατὶ θάμνους ξεπετάγεται ὁ Δερβέναγας καὶ μαζὴ τοῦ καμμιὰ εἰκοσαριά 'Αλβανοί. Οἱ 'Αλβανοὶ πιάνουν ὅλους τοὺς συντρόφους τοῦ Καραγκιοζή καὶ τοῦ Δενοῦ, ἐνθὺ ὁ Δερβέναγας κρατᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸν Καραγκιοζή. Τὸ Κολητῆρι κατορθώνει νὰ ξεφύγῃ καὶ πηγαίνει καὶ κρύβεται μέσα σ' ἓνα ξεροπήγαδο.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ, (συλλομβάνων τὸν Καραγκιοζή).—Κάτ', ὦρέ, κάτ'.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (τρέμει σάν τὸ καλάμι).—Κάτ', κύρ Ντερβέναγα, κάτ'. Ἄ συφορὰ μου! ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Τούκα, ὦρέ, τούκα ποὺ θὰ τὸ πιάω καὶ τὸ κἀνω κερτέδια.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί τούκα, κύρ Ντερβέναγά μου, ποὺ βρωμαίει ματσούκα; (Κλαίει). Χί, χί, χί.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ νὰ σπαλιῆ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δὲν ἤμουνα γώ, κύρ Ντερβέναγα, δὲν ἤμουνα γώ. Ἄν ἐβγαλες καμμιὰ νέα μὸδα εὖλο κ' ἤρθεσ νάν τὴ προβάρῃς στὴν πλάτη μου, κάνε γρήγορα γιὰτὶ ἔχω κ' ἄλλη δουλειά. Τὸ γοργόν καὶ χάριν ἔχει.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ τί δουλειά, ὦρέ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δὲν κάνει νὰ ξέρῃς ἐσὺ, κύρ Ντερβέναγά μου.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ, (τοῦ δίνει μιὰ ἄγρια σφαλιάρα).—ὦρέ, κίτ. Νὰ τὸ μιλᾷ παστρικά πῶ θὰ τοῦ σπᾷ τὰ παῖδια κοντά-κοντά.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Εἶναι μιὰ πολὺ σπουδαία δουλειά καὶ πολὺ μυστικιά. Ὁρκιστήκα νὰ μὴν τὴ πῶ σὲ κανένα. Εἶναι γιὰ κατὶ χρυσασφικὰ, γιὰ κατὶ μαλαματικὰ, αὐτά..

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ εἶναι πολλά;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δυὸ πηγάδια γεμάτα.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ, (ποὺ ἀγαπάει πολὺ τὸ χρυσάφι).—Πᾶμε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ποῦ; ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Στὸ πουργάδια. Θὰ δώκῃς ἐμένα οὐλάτα χρυσασφικὰ ποὺ θὰτ' ἀφίρω ἐλεύθερα. Πᾶμε, μπῆρο μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (στὸν ἑαυτό του). ὦ, συφορὰ μου! Θέλεις νὰ πιστέψῃ στὰ σοβαρὰ πῶς ἔχω δυὸ πηγάδια χρυσάφια; (Στὸ Δερβέναγα.) Ἄλλῃ ὦρα, σὺρ Ντερβέναγα, ἄλλη ὦρα... Τώρα εἶνε νύχτα. Ἄσε νὰ ξεμερώσῃ.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ, (τοῦ δίνει ἄλλη σφαλιάρα.) Πᾶμε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Παναγία μου! Πιάσανε τὰ προτοβρόχια. Ἄκου δῶ, κύρ Ντερβέναγα. Τὰ πηγάδια με τὸ χρυσάφι δὲν εἶνε δικὰ μου, εἶνε τοῦ Μπαρμπαγιώργου.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ νὰ με πηγαίῃ σ' ἐκεῖο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Τώρα κοιμάται.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ. Νὰ τὸ ξυπνή.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Δὲν μπορῶ, Ντερβέναγά μου. Ἄμα ξυπνήσῃ τὸν Μπαρμπαγιώργου πρέπει πρῶτα νὰ ξεμολογήθῃ· καὶ νὰ μεταλάβῃς. Ἄσε νὰ ξεμερώσῃ. Σάμπως θὰ φύγουνε τὰ πηγάδια ἀπὸ τὴ θέσι τους; Τί τώρα, τί αὐριο, δικὰ σου εἶνε. Γιατὶ σοῦ λέω.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ τὸ Βελή βιάζεται νὰ δώκῃ ἀναφορὰ στὸ κοκῶνα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Σὲ ποιὸ κοκῶνα;

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Στὸ κοκῶνα Χαϊριε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Πῶς; στὴ Χαϊριε;

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ ναί.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (παίρνει θάρρος). Εἶνε λοιπὸν ἐδῶ ὁ Χαϊριε;

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Τὸ κοκῶνα περιμένει στὴ καλύβα κοῦνε ἐδῶ κοντά. Περιμένει νὰ σὲ πιάω καὶ νὰ σὲ δικάζῃ αὐτὸ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἐμπρός, λοιπὸν, δειλέ. Πᾶμε στὴ Χαϊριε κ' ἐκεῖ θὰ σοῦ δεῖξω ποῖος εἶμ' ἐγὼ, θὰ σοῦ δεῖξω με πῶν ἔχεις νὰ κάνῃς. Ἄ, μὰ θὶ στὸ φάω τὸ μάτι. Θὰ δῆς τί τιμωρία σὲ περιμένει ποὺ ἐτόλμησες νὰ

βάνῃς τὸ χέρι σου ἐπάνω στὸ λήσταρχο Καραγκιοζή, στὸν ἀρραβωνιαστὸ τῆς Βεζυροπούλας. Ἐμπρός, πάμε. Θέλω νὰ παρουσιάσω στὴ Χαϊριε. Ἄντε ντέ.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ. (σάν νὰ πιστεύῃ στὰ λόγια τοῦ Καραγκιοζή.) Πῶ εἶσ' ἀρραβωνιαστὸ τὸ κοκῶνα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (μὲ τουπέ.) Μάλιστα. Ἀρραβωνιαστήκαμε χτές. Δὲν ἰδομαθες;

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ εἶνε ψέμμα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, Σιωπή, ἀνόητε. Δὲν γνωρίζεις πῶς ὁμιλεῖς. Δὲν γνωρίζεις ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή εὐρίσκεσαι ἐνώπιον τοῦ μνηστῆρος τῆς Βεζυροπούλας Χαϊριε, ὁ ὁποῖος ὑπερὶ ἀπὸ καμμιὰ σαρανταρῖα χρόνια μπορεῖ, ὁ μὴ γένοιτο, νὰ γίῃ σύζυγός της.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ ἂν εἶναι ψέμμα θὰ τὸ ζεματῶ με λάδι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (ἀγριεμένος). Ἐπιμένεις ὅτι εἶνε ψέμμα;

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Εἶναι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Χαϊριε, καὶ τὸ δαίχνει στὸ Δερβέναγα.) Κόττα δῶ. Ξεστραβώσου, ντέ.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ αὐτὸ εἶνε τὸ κοκῶνα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Γλέπει; Αὐτὸ μοῦ τὸ ἔδωσε ἡ Χαϊριε γιὰ ἐνθύμιο τὴν ὦρα ποὺ ἀρραβωνιαζόμαστε πίσω ἀπὸ τὸ φούρνο.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ ἀπὸ τὸ φούρνο;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Βέβαια, ἦτουν ἐπίσημος ὁ ἀρραβῶνας.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ νὰ σὲ πηγαίῃ στὸ κοκῶνα. Ἄφερρι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἐμπρός. Ἄ, γιὰ στάσου. Τί γνήχανε οἱ συντρόφοι μου;

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Τοὺς δέσανε τὰ παλκάρια

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὸ Δερβέναγα, ὁ ὁποῖος τὴν δέχεται χωρὶς νὰ μιλήσῃ).—Νὰ τοὺς λύσετε γρήγορα καὶ νὰ τοὺς βάνετε νὰ φάνε. Ἐμπρός. Ἐγὼ διατάζω.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ ἄμα δώκῃ διαταγὴ τὸ κοκῶνα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἐτοῖ εἶ; Πολὺ καλά.

Πᾶμε στὴ Χαϊριε καὶ γλέπετε. Θὰ ζητήσω νὰ σὰς ρίξῃ οὐλοὺς μέσα στὸ γκιστάνι καὶ νὰ σὰς ἀφήσῃ νηστικούς μέχρι τὴν παραμονὴ τοῦ Ἄζαρου. Ἐμπρός.

Ὁ Δερβέναγας ὀδηγεῖ τὸν Καραγκιοζή μέσα σὲ μιὰ κλωτξὴ ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Ἐκεῖ μέσα ὁ Καραγκιοζὴς ἀντιμετώπιζε τὴν Χαϊριε. Ἐκεῖνὴ μόλις τὸν βλέπει ἀρχίζει ἓνα γέλοιο θριάμβου. Ὁ Καραγκιοζὴς γονατίζει μπροστὰ της.

ΧΑΪΡΙΕ.—Ἦλθεσ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἐπὶ τέλος μόνου!

ΧΑΪΡΙΕ.—Νᾶξερεις πόσο ἐκοπίασα ὡς ποὺ νὰ σὲ δῶ ἐδῶ μπροστὰ μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Κ' ἐγὼ, δεσποίνις, νὰ ξέρατε τί τράβηξα ὡς ποὺ νὰ σὰς συναντήσω. Ξυπνοῦσα ἐτρωγα, κοιμόμουνα ἐτρωγα, φουμάριζα ἐτρωγα, κ' ὄλο ἐσὰς θυμόμουνα Ἄχ, ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, ποὺ εἶναι ἡ Βεζυροπούλα ἡ Χαϊριε νὰ δῆ πόσο ὑποφέρω αὐτὴ τὴ στιγμή.

ΧΑΪΡΙΕ.—Ἀγχιεσ ὁμοσ νᾶρθεσ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Θαίρχομουνα πειὸ γλήγορα ἂν δὲν με χασομεροῦσε αὐτὸς ὁ δειλὸς ὁ Ντερβέναγας. Ἐέρετε, δεσποίνις, τί χοντρός ἄνθρωπος ποὺ εἶναι; Φαντασθῆτε, ἐτόλμησε νὰ με κτυπήσῃ.

ΧΑΪΡΙΕ.—Ἐκτύπησε ἐσένα, τὸν Καραγκιοζή;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (κλαίει). Μάλιστα, Βεζυροπούλα μου Μοῦδωσε μιὰ ἐδῶ στὸντραγουδιστὴ καὶ μ' ἐπήρανε τὰ αἵματα. Ὁρῖστε κατάστασις. Ἀκόμα τρέχει αἷμα. Ἀκούς ἐκεῖ, νᾶρθω ἐγὼ στὸ μέρος αὐτὸ ποὺ μοῦ σύστησε ἡ ἀφεντιά σου καὶ νὰ βρῶ τὸν Ντερβέναγα. Ποῦ διάβολο βρέθηκα;

ΧΑΪΡΙΕ.—Δὲν ἔσχω πῶς ἔμαθε πῶς ἤμουνα ἐδῶ ἀπάνω κ' ἤρθε γιὰ φρουρά. Μὰ δὲν πρέπεινα φοβάσαι, Καραγκιοζήμου. Τώρα θὰ τὸν διώξω. (Στὸ Δερβέναγα): Βελή.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ στὸ διαταγὴ σας, κοκῶνα.

ΧΑΪΡΙΕ, (τοῦ κλείνει κρυφὰ τὸ μάτι).—Νὰ πάρῃς τὰ παληκάρια σου καὶ νὰ γυρίσῃς στὸ Σαράϊ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Γλήγορα, κτήνος. Γύρισε ἄμεσως στὸ Σαράϊ καὶ πές στὸ μάγερα νᾶρθε γρήγορα ἐδῶ μαζὴ μοῦλα τὰ φαγιά

τῆς κουζίνας. Ἐμπρός. Ἐγὼ διατάζω. Ἄλογοῦν.

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Στὸ διαταγὴ σας, ἐφέντημ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μὴν ἐξγάσῃς νὰ λύσῃς τὰ παληκάρια μου καὶ νὰ τοὺς βάνῃς γὰφάνε. Τ' ἀκούσῃς; Πές τοὺς ἀκόμα νὰ μὴν ἀνησυχοῦνε κ' ἐγὼ ἔφτασα. Ἐμπρός, Ἀκόμα;

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Πῶ παλινο (Φεύγει).

ΧΑΪΡΙΕ.—Λοιπὸν, Καραγκιοζή μου, εἶσ' εὐχαριστημένος τώρα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί λές, κυρά; Πῶς νὰ μὴν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀφοῦ βρεσκοῦμε κοντά σου; Δὲ μοῦ λές, κυρά, θὰ μείνῃς πολὺν καιρὸ ἐδῶ πέρα;

ΧΑΪΡΙΕ.—Ὅσο θέλεις ἐσὺ, Ἄλλὰ, καὶ μὲνε, γιὰτὶ δὲν πετᾷς ἀπὸ πάνω σου αὐτὰ τὰ ὄλα; Τὸ ξέρεις ποὺ φοβᾶμαι νὰ σὲ βλέπω ἔτσι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (βγάζει τ' ἄρματα του).—Καλὰ λές. Τώρα ποῦ εἶμαι κοντά σου δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτα.

ΧΑΪΡΙΕ.—Δὲ μοῦ λές, Καραγκιοζή μου...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Παράν.

ΧΑΪΡΙΕ.—Ἐκανεσ πολλὲς ληστείες μέχρι σήμερα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἄχ, ἔκυρά, ἄλλο τίποτα. Νύχτα μέρα ληστείες ἔκανα. Φαντάσου τί τρομερὸς γέννησ, ἀφοῦ ὄλα τὰ γύρω χωριά μοῦ στέλνουνε κάθε μερα κοκόρους καὶ χήνες γιὰ νὰ με καλοπιάσουν.

ΧΑΪΡΙΕ.—Ἐτσι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἐτσι καὶ χειρότερα.

ΧΑΪΡΙΕ.—Καὶ τί εἶδους ληστείες ἔκανες;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ληστείες ἔχειροκλήντες, πετρελαιοκλήντες καὶ ρετσινολήντες.

ΧΑΪΡΙΕ.—Δηλαδή;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δηλαδή ληστείες ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ κάθε μῦδας. Νέοπιες κ' Ὀγροπαϊκίες.

ΧΑΪΡΙΕ.—Πές μου μερικὲς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Νά: Ἐκυρίεψα ἓνα φούρνο, ἐσκότωσα ἓνα φάντασμα, ἐπνιξα ἓνα μωρὸ, ἐσφαξα ἓναν κόκορα, πήρα τὸ πορτοφόλι τῆς φουρνάριας, ἔστειλα στὸ διάβολο τὸν Μπαρμπαγιώργου, ἔφαγα ντολμόδες κ' ἄλλα κ' ἄλλα.

ΧΑΪΡΙΕ.—Μωρέ, αὐτὰ εἶνε πρωτάκουστα κακοὺ ἤματα

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἐ, μὰ ἔτσι εἶναι. Ἄν πρόκειται νὰ κάνῃς ἓνα ἐγκλημα πρέπει νὰ τὸ κάνῃς ἢ δ' ἄλλως ἄς λείπῃ.

ΧΑΪΡΙΕ.—Φαντάσου ὅταν μᾶθη ὁ κόσμος τὰ κατορθώματά σου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Θὰ τὸν πιάσῃ τεταρταῖος πυρετός. Ἄν τὰ μάθουν μάλιστα οἱ ράφταδες θὰ καταργήσουν τῆς τσέπες ἀπὸ τὰ κουτοῦμα.

(Ἀκούγονται ξαφνικὰ ἓνα σφύριγμα. Ἡ Βεζυροπούλα βγαίνει στὴ πόρτα τῆς καλύβας καὶ κάνει κάποια χειρονομία. Ἐστρεφὲ γυρίζει μέσα.)

ΧΑΪΡΙΕ.—Καραγκιοζή, σήκω ἀπάνω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (σηκώνεται.) Ποῖος σφύριξε;

ΧΑΪΡΙΕ.—Τώρα θὰ δῆς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Περὶεργο. Αὐτὸ τὸ σφύριγμα κάπου τὸ γνωρίζω. (Δυὸ Ἄλβανοὶ φέρουν μέσα στὴν καλύβα ἓνα καζάνι γεμάτὸ με λάδι ζεματιστό.)

ΧΑΪΡΙΕ.—Ἀφήστε το ἐκεῖ καὶ πηγαίνετ' ἔξω. Ἄν σὰς χρειασθῶ θὰ σὰς φωνάξω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μὰ ἦτουν ἀνάγκη, κυρά, νὰ κάνῃς τσέπες φασαρίες; Ἐγὼ περνῶ με ὅτι, ὅτι. Περιττός ἦτουν ὁ μπαλᾶς καὶ κάτσης νὰ μαγερώψῃς. (Σκύβει ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ καζάνι) Τ' εἶν' τοῦτο; Μονάχα λάδι θὰ φάμε, κυρά;

ΧΑΪΡΙΕ.—Γδύσου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἐ;

ΧΑΪΡΙΕ.—Γδύσου καὶ κάνε τὸ σταυρὸ σου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μωρέ, τί ἰδιοτροπίες ποῦχουνε καμμιὰ φορὰ αὐτέσ ἡ Βεζυροπούλες. Φαντάσου νὰ γδυθῆς γιὰτὶ νὰ φᾶς καὶ τί νὰ φᾶς; Λάδι. ὦ συφορὰ μου!

ΧΑΪΡΙΕ.—Ἄν θέλῃς νὰ ζητήσῃς συχώρησῃ ἀπὸ κανένα...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Πῶς;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Ἡ τιμωρία καὶ ἡ δραπέτευσίς τοῦ Καραγκιοζή